55.03489
D41m

MIDLERTIDIG VEJLEDNING

I

FODFOLKETS KAMPFORHOLD

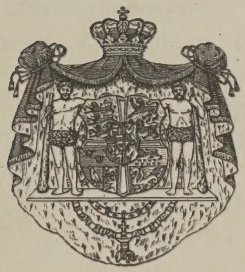

KJØBENHAVN
CENTRALTRYKKERIET (C. FERSLEW)
1923

THE LIBRARY OF THE
JUL 2 1924
UNIVERSITY OF ILLINOIS

355,09489
D41m

M R 20 Nov. 24

Nærværende midlertidige Vejledning i Fodfolkets Kampforhold skal indtil videre tjene til Rettesnor for alle vedkommende.

Krigsministeriet, Kjøbenhavn, i Maj 1923.

F. M.

N. B. Ulrich.

552151

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Første Afsnit.

Fodfolkskampens Natur.

1. Kapitel . . . . . Pkt. 1— 5

Andet Afsnit.

Angrebet.

2. Kapitel . . . . . — 6
3. — Angrebsmarchen . . — 7— 13
4. — Ildangrebet . . . . . — 14— 27
5. — Nærangrebet . . . . . — 28— 35

Tredie Afsnit.

Forsvaret.

6. Kapitel . . . . . — 36— 37
7. — Stillingens Besættelse . . . . . — 38— 44
8. — Forsvarskampen . . — 45— 48

Fjerde Afsnit.

Forhold overfor Kampvogne og Flyvere.

9. Kapitel . . . . . — 49— 50

Femte Afsnit.

Ildens Ledelse og Anvendelse.

10. Kapitel . . . . . Pkt. 51— 76

Sjette Afsnit.

De enkelte Troppeleds Kamp.

11. Kapitel: Regimentet . . . . . — 77— 80
12. — Bataillonen . . . . . — 81— 88
13. — Kompagniet . . . . . — 89— 98
14. — Delingen . . . . . — 99—104
15. — Gruppen . . . . . — 105—107

Første Afsnit.

Fodfolkskampens Natur.

Første Kapitel.

1. Fodfolkets Underafdelinger er:
Kompagnier, hvis Hovedbevæbning er Rekylgeværet og Geværet.
Maskingeværkompagnier.
Minekasterdelinger.

2. Fodfolket er Hovedvaabnet. Af dets Dygtighed til at bruge sine Vaaben og af dets Vilje til at udholde Kampens Anstrengelser og til at bære de af den fjendtlige Vaabenvirkning foraarsagede Tab vil Spørgsmaalet om Sejr eller Nederlag ofte afhænge. De andre Vaabenarters Virksomhed er rettet paa at forberede og understøtte Fodfolkets Kamp paa virksomste Maade.

3. Fodfolkets Kamp er i alle dens Faser præget af den Masseild, som det er muligt at afgive med de moderne Ildvaaben (Rekylgeværer, Ma-

skingeværer). I virksom Ild fra disse vil Fodfolk, der optræder udækket, lide store Tab, der kan stige indtil Tilintetgørelse. Under disse Forhold bør Bestræbelserne gaa ud paa at gennemføre Ildkampen med Indsats af det mindst mulige Personel, idet Overlegenheden søges tilvejebragt ved Indsættelse af saa meget Materiel (Rekylgeværer, Maskingeværer, Minekastere), at man med Hensyn til Ildvirkning bliver stærkere end Fjenden. Har man paa denne Maade ved Indsættelse af Materiellet lammet Fjendens Modstandskraft og svækket Virkningen af hans Ild, da er Vejen banet, for at man ved Indsættelse af Personellet kan føre Kampen til Bunds.

I Forhold til det Betjeningsmandskab, de kræver, har Maskingeværerne langt den største Ildkraft. Det tilfalder derfor dem — om fornødent støttet af Artilleri — at føre Ildkampen saaledes, at det øvrige Fodfolk ikke behøver at give sig de Blottelser, som en saadan fører med sig, før Afstandene er blevne saa korte, at Rekylgeværerne og Minekasterne med Virkning kan gribe ind i Kampen. Alle disse Vaaben skal derfor bane Vejen for og beskytte Fodfolkets øvrige Dele, saaledes at disse kan være saa intakte som muligt, naar de til Slut paa de korteste Afstande skal gennemføre Kampen med Geværgranater, Haandgranater og Bajonetter.

4. I Bestræbelserne for at unddrage sig Virkningen af den fjendtlige Ild vil Fodfolket gennemføre Kampen i meget aabne Formationer.

Kampen vil desuden ofte være langvarig, og dens opslidende Karakter saavel som de trods alt uundgaaelige Tab vil gøre det nødvendigt jævnligt at erstatte eller afløse de i de forreste Linier kæmpende Enheder. En stærk Formering i Dybden er derfor nødvendig.

Dette gør Kommandoføringen vanskelig, særlig ved de forreste Led, hvor den stærke Ildvirkning og den voldsomme Kamplarm lægger store Hindringer i Vejen for Førernes Forbindelse med de dem underlagte Enheder. En velordnet Forbindelsestjeneste er derfor af den største Betydning, og det er desuden nødvendigt, at de lavere Førere med vaagent Initiativ og med sikker Forstaaelse af Situationens Krav forstaar at handle selvstændigt og i nøje indbyrdes Samarbejde.

5. Fodfolkets forskellige Bestanddele arbejder under Kampen i nøje Samvirken med hverandre, og den indbyrdes Forbindelse maa aldrig gaa tabt. Det kan som Følge heraf blive nødvendigt, at Kompagnierne regulerer deres Bevægelser under Hensyn til Maskingeværernes og Minekasternes Betingelser for at kunne følge med. Førerne for disse er derfor ansvarlige for, at Kompagnierne ikke hindres i at udnytte gunstige Momenter, fordi Maskingeværerne og Minekasterne er unødig længe om at vinde frem.

Andet Afsnit.

Angrebet.

Andet Kapitel.

6. Angrebet vil efter dets Natur kunne inddeles i 3 Afsnit, nemlig:

Angrebsmarchen, under hvilken Fodfolket rykker frem, uden at den fjendtlige Ild besvares med Rekylgeværer eller andre Haandskydevaaben,

Ildangrebet, under hvilket Fodfolket i Ildkamp med det fjendtlige Fodfolk arbejder sig frem til virksom Kasteafstand for Geværgranater (ca. 200 m), og

Nærangrebet, under hvilket Fodfolket arbejder sig frem gennem den fjendtlige Stilling og bringer denne til Fald.

Tredie Kapitel.

Angrebsmarchen.

7. Under Angrebsmarchen gaar Fodfolkets Bestræbelser ud paa at nærme sig Fjenden, idet man saa meget som muligt søger at unddrage sig Virkningen af den fjendtlige Ild. Dette er Hovedsagen, i Sammenligning med hvilken det er af underordnet Betydning, om Fodfolket under denne Del af Angrebet er saaledes formeret, at det til enhver Tid er rede til at lade sine Vaaben virke med deres fulde Kraft. Under Hensyn hertil vælges Fremrykningsformationerne.

Et Troppeled, der nærmer sig et Terrain, i hvilket der er Mulighed for, at det kan blive udsat for fjendtlig Beskydning, bør forinden det kommer ind i Farezonen, indtage en Formation, der paa passende Maade svarer til den forudsete Beskydning. I virksom Ild fra Maskingeværer vil ingen Manøvrering være mulig. Paa den anden Side vil det — for ikke at vanskeliggøre Kommandoføringen — være ønskeligt, at den vidtgaaende Udfoldning samt Udviklingen ikke foregaar tidligere end nødvendigt.

Som Holdepunkt for Bestemmelse af Tidspunktet for Udfoldningen tjener, at denne, naar Artilleribeskydning kan ventes, bør finde Sted allerede paa en Afstand af 6000 m for Styrker af et Kompagnis Størrelse, samt at fjendtlige Maskingeværer ved indirekte Skydning allerede

paa ca. 3500 m, ved direkte Skydning paa ca. 2500 m, kan tilføje et sluttet marcherende Kompagni Tab.

En hensigtsmæssig Benyttelse af Terrainet til Skjul og Dækning er af den største Betydning.

8. Paa Grund af det fjendtlige svære Artilleris store Skudvidde kan det blive nødvendigt at forlade Marchvejen og begynde Angrebsmarchen paa meget stor Afstand.

Det vil paa et tidligt Tidspunkt blive nødvendigt at trække Batailloner og Kompagnier saa meget ud fra hverandre, at der fra disse Led hurtigt kan foretages en videregaaende Udfoldning, saa snart de paagældende Chefer skønner en saadan nødvendig.

Det udfoldende Troppeleds Bevægelser ledes som Regel ved Angivelse af en Ledeenhed, til hvilken de andre Enheder søger Tilslutning, for at Sammenholdet ikke skal gaa tabt. Der opgives Ledeenheden et Retningspunkt eller en Ledelinie, som Midten eller en Fløj i det store og hele skal følge. De andre Enheder vælger selv deres Retningspunkter saaledes, at de ikke trykker Ledeenheden. Den samlede Frontbredde for det omhandlede Troppeled bør som Regel ogsaa angives, eventuelt ved Angivelse af Begrænsningslinierne for dets Fremrykningsbælte.

Det er under en saadan Udfoldning af den største Betydning, at enhver Fører er fuldtud klar over den nøjagtige Retning, i hvilken han

skal føre sin Styrke. Dette maa dog ikke føre til, at man for at fastholde denne Retning udsætter sig for Tab ved Fremrykning over aabent eller stærkt beskudt Terrain, dersom man ved at søge ud til Siden kan faa bedre Fremrykningsbetingelser. Man maa i givet Tilfælde end ikke vige tilbage for midlertidigt at søge ind i et Naboleds Terrainbælte, saafremt man derved kan komme lettere og hurtigere frem uden at frembringe Uorden i og Sammenblanding af de forskellige Troppeled. Det væsentlige er, at man i det store og hele fastholder Marchretningen, saaledes at Krydsninger af de forskellige Afdelingers Hovedmarchlinier undgaas, og saaledes, at man til Slut kan føre sit Angreb frem mod den Del af Fjendens Stilling, som ligger udenfor det tildelte Terrainbælte.

Er et Retningspunkt udpeget, skal det paagældende Troppeled under sin March i det store og hele følge en Terrainlinie fra Udgangspunktet til Retningspunktet, saaledes at det søger tilbage mod denne Linie, naar det af Hensyn til Terrainbenyttelsen o. lign. for en Tid er veget ud til Siden for den. Ligger Retningspunktet meget fjernt, kan den omhandlede Terrainlinie fastlægges ved Angivelse af en Række Mellempunkter.

9. Under Angrebsmarchen fremskyder de forreste Kompagnier Fægtningspatrouiller (Spejdere) til Sikring af Fronten mod pludselig Beskydning fra mindre, fremskudte

fjendtlige Styrker. Patrouillerne skal desuden melde om saadanne Forhold i Terrainet, som kan betyde en Fare for den fremrykkende Angrebsstyrke (Spor af artilleristisk Indskydning mod bestemte Terrainlinier, Samlinger af Giftgas i Lavninger, o. lign.). Afstanden mellem Patrouillerne og den Styrke, de skal sikre, afhænger af Fægtningssituationen og Terrainet. 400—600 m vil ofte være passende.

10. En Bataillon, der er begyndt Fremrykningen i det tildelte Angrebsbælte, vil kun undtagelsesvis og da paa meget store Afstande eller i meget uoverskueligt Terrain kunne marchere i een Kolonne. Som Regel vil det paa et meget tidligt Tidspunkt blive nødvendigt at foretage en Kompagniudfoldning, ved hvilken Kompagnierne trækkes ud fra hverandre i Overensstemmelse med det i Punkt 8 anførte. Naar Kompagnierne derefter nærmer sig det Terrain, hvor de kan begynde at vente fjendtlig Artilleriild, vil det oftest være rigtigt at foretage en Delingsudfoldning saaledes, at Marchen fortsættes med delingsvise Kolonner, der hver for sig indtager en smal Front (f. Eks. Rodekolonner). Afstand (Afstandene mellem de Linier, hvori Kompagniet maatte være formeret, regnet fra den foregaaende Delings Kø til den efterfølgende Delings Tete) og Mellemrum (Mellemrummene mellem Led indenfor samme Linie, regnet fra det ene Leds venstre Fløj til Naboleddets højre Fløj), mellem Delingerne bør da være saa store,

at det samme Artilleriprojektil (Brisantgranat, Granatkardætsk) ikke kan volde Tab i mere end en Deling. Saasnart det kan forudses, at man inden længe vil blive nødt til at opgive de delingsvise Kolonner, bør Afstande og Mellemrum gøres saa store, at Delingerne har Plads til at foretage en hurtig Gruppeudfoldning. Afvigelser fra disse Hensyn saavel som fra de eventuelt befalede Afstande og Mellemrum vil dog være berettiget, naar de foretages for at udnytte Terrainets dækkende Evne, (jfr. Punkt 8). Naar det fremrykkende Fodfolk nærmer sig et Terrainafsnit, i hvilket det kan forudses, at den fjendtlige Ild vil foraarsage følelige Tab i en Deling, der marcherer i sluttet Orden, vil Tidspunktet være kommet til at foretage en Gruppeudfoldning. Delingerne opløses da i Grupper, der marcherer frem i gruppevise eller halvgruppevise Kolonner; Rodekolonnen er at foretrække overfor skraa Artilleriild, Enkeltkolonnen overfor frontal Ild. For at formindske Tabene holdes Afstande og Mellemrum mellem Grupperne saa store, som det Delingen tildelte Rum og Hensynet til Kommandoføringen tillader.

11. Den vidtgaaende Decentralisation i Kommandoføringen, som er en Følge af de spredte Formationer, vil ofte gøre det vanskeligt for de højere Førere at gøre deres Indflydelse gældende i tilstrækkelig Grad. Enhed i Ledelsen skal derfor sikres derved, at enhver Fører, der maa udfolde (udvikle) sin Styrke saaledes,

at han ikke til Stadighed kan bevare den direkte Kommando over den, regulerer dens Bevægelser ved at lade den rykke springvis frem fra Terrainafsnit til Terrainafsnit. Ved hver Standsning har Føreren det da i sin Haand at give de nødvendige Befalinger for Samarbejdet mellem de forskellige Led.

Idet der paa denne Maade tilvejebringes Fasthed i Ledelsen fra oven, paahviler det de lavere Førere at handle selvstændigt og med Initiativ inden for de givne Rammer, saaledes at Bevægelsen mellem de af de højere Førere befalede Standsninger foregaar paa hurtigste og sikreste Maade uden nogen som helst Forpligtelse til at stræbe efter at være paa Højde med Naboledene. Saasnart det befalede Terrainafsnit er naaet, paahviler det enhver Forer — uden at afvente nærmere Befaling dertil — at træffe Foranstaltninger til Hævdelse af det vundne Terrain mod eventuelle Modangreb (jfr. Punkt 33).

12. Maskingeværer vil paa Afstande omkring 1200—1500 m, Artilleri paa endnu længere Afstand, kunne tilføje Grupper, der optræder i sluttet Orden, følelige Tab. Fremrykningen maa under disse Forhold fortsættes i saa spredte Formationer, at Fjenden ikke kan opnaa væsentlig Virkning paa dem uden at sætte en i Forhold til Træfningen uforholdsmæssig stor Mængde Ammunition ind. Det gælder om at udnytte hele den til Raadighed værende Frontbredde, for at Formationerne kan blive

saa lidet saarbare som muligt. Jo færre Grupper der findes i hver Linie, des mindre saarbare vil Formationerne kunne blive; men det maa erindres, at Dybdeudstrækningen vokser i tilsvarende Grad. Under disse Forhold bør man som Regel u d v i k l e Grupperne i 2 Bølger, der følger efter hinanden i en saadan Afstand og paa en saadan Maade (Spring med hele Bølger eller med Dele af saadanne), at man lider de mindst mulige Tab. Spredningen inden for Gruppen maa dog ikke blive saa stor, at Sammenholdet gaar tabt.

Overalt, hvor Terrainet giver den fornødne Dækning, bør Grupperne slutte op. I enhver Stilling, hvor der standses selv for en kortere Tid, skal Spaden i fornødent Omfang anvendes til Tilvejebringelse af Skjul og Dækning; de saaledes begyndte Arbejder fortsættes af de følgende Grupper overalt, hvor der er Lejlighed dertil.

13. Under Angrebsmarchen følger Maskingeværerne og Minekasterne Fremrykningen. Deres Plads er saa langt fremme, at de hurtigt kan gribe ind for med deres Ild at bane Vej for Bevægelsen.

M a s k i n g e v æ r e r n e aabner Ilden allerede paa lange Afstande, og senest naar Ilden fra de fjendtlige Maskingeværer begynder at hemme Fremrykningen. Det er af Betydning, at de forreste Led snarest muligt udfinder, hvor fjendtlige Maskingeværer er anbragte, for at

disse kan tages under Ild af eget Artilleri eller egne Maskingeværer. Er Fodfolkets forreste Dele naaet inden for virksom Skudafstand fra fjendtlige Maskingeværer, uden at disse har aabnet Ilden, maa en Del af de Maskingeværer, der skal støtte Angrebet, gaa i Stilling og holde sig skudberedte for øjeblikkelig at besvare den fjendtlige Ild, saasnart denne aabnes. De fortsætter Kampen fra denne Stilling, indtil andre Maskingeværer har optaget Kampen paa kortere Afstand. Det er ikke nødvendigt, at man for at begynde Skydningen nøje skal have erkendt Maalets Plads. En Ild, der spredes over et begrænset Terrainomraade, indenfor hvilket Maalet maa antages at befinde sig, vil kunne tvinge Fjenden ned i sine Dækninger eller i hvert Fald vanskeliggøre hans Betjening af Vaabnene saaledes, at Skydningen bliver mindre sikker. Opdages fjendtlige Maskingeværstandpladser, tages de uopholdelig under Behandling. Maskingeværerne bør stadig stræbe efter at komme fremad, for at Fodfolkets forreste Dele intet Øjeblik skal komme til at undvære deres Støtte, og for at deres Ild kan blive saa virksom som mulig. Hvor Forholdene begunstiger en Fremskydning af enkelte Maskingeværer til gode Stillinger foran Fronten, skal disse Muligheder for at yde Fodfolkets øvrige Bestanddele særlig virksom Støtte udnyttes. Hvor saadanne Muligheder ikke er til Stede, skyder Maskingeværerne fra længere tilbage liggende Stillinger hen

over Hovedet paa eget Fodfolk eller gennem Mellemrummene i dets Fremrykningsformationer. For at Ildunderstøttelsen kan forblive uafbrudt, bør de indenfor samme Kommando-led virkende Maskingeværer ikke samtidig skifte Stilling. Under alle Omstændigheder er det magtpaaliggende, at ethvert Stillingsskifte foregaar med den størst mulige Hurtighed.

Minekasterne vil paa Grund af deres begrænsede Skudvidde og deres vanskelige Ammunitionsforsyning kun undtagelsesvis finde Anvendelse under Angrebsmarchen. De bør dog allerede under denne være saa langt fremme, at de under Ildangrebet vil være paa deres Plads, uden at en særlig Fremdragning bliver nødvendig.

Fjerde Kapitel.

Ildangrebet.

14. Naar Ilden fra det fjendtlige Fodfolk bliver saa virksom, at Fremrykningen ikke kan fortsættes paa den angivne Maade, uden at det medfører for store Tab, bliver det nødvendigt for det angribende Fodfolk at optage Ildkampen. Under denne er det Fodfolkets Opgave i Forbindelse med Artilleri at nedkæmpe det fjendtlige Fodfolk og derved svække Virknin-

gen af dets Ild, saaledes at det bliver muligt at fortsætte Fremrykningen til de korteste Afstande.

Under Ildkampen er Rekylgeværerne Fodfolkets Hovedvaaben, Maskingeværer og Minekastere uundværlige Hjælpevaaben, medens Gevær 1889 finder lejlighedsvis Anvendelse.

15. De Formationer, hvori Angrebet under disse Omstændigheder fortsættes, adskiller sig fra de under Angrebsmarchen benyttede Formationer derved, at de skal tillade Fodfolket at anvende sine Ildvaaben med den størst mulige Virkning. Ilden kan som Regel kun afgives af Fodfolkets forreste Grupper, der danner Ildfronten, medens de følgende Led følger denne som Reserve. Ildfronten bør derfor være saa stærk, at den i Forbindelse med Ilden fra Maskingeværerne, Minekasterne og Artilleriet er i Stand til at bære Angrebet frem. Virkningen af Fjendens Ild vil imidlertid i Forbindelse med Terrainets dækkende Evne bestemme Grænsen for den Styrke, der kan anvendes i Ildfronten. Overskrides denne Grænse, vil man i Længden ikke opnaa en forøget Ildkraft, men kun forøgede Tab. Under Hensyn hertil maa man i aabent Terrain bevare et Mellemrum af mindst 30 m mellem Rekylgeværerne. Kun under Forhold, hvor det er nødvendigt yderligere at forstærke Ildkraften, og hvor dette ikke kan ske paa anden Maade, f. Eks. ved en mere intensiv Anvendelse af Maskingeværer og Minekastere, vil det være rigtigt at tilføre selve

Ildfronten en forøget Kraft, men man maa i saa Fald gøre sig klart, at Kraftforbruget vokser i langt højere Grad end Ildvirkningen.

De Led af Fodfolket, der følger tæt efter Ildfronten, vælger saadanne Formationer, at de er rede til hurtigt at gribe ind i Kampen paa den Maade, som Forholdene maatte kræve, medens de Led, der følger efter i større Afstand, i højere Grad vælger deres Formationer under Hensyn til, hvad der er foreskrevet for Angrebsmarchen.

16. Ildkampens Hovedbyrde tilfalder Rekylgeværerne, hvis automatiske Skydning tillader Udviklingen af en betydelig Ildkraft fra en forholdsvis aaben Front. Kun paa de korteste Afstande samt under Forhold, hvor Ildafgivelse fra ethvert Gevær er nødvendig, bringes samtlige Geværskytter i Stilling. Lejlighedsvis vil uden for de nævnte Tilfælde enkelte Geværskytter med Fordel kunne anvendes til Præcisionsskydning mod skarpt begrænsede Maal, som det er af Betydning at faa beskudt, uden at det efter Forholdene vil være hensigtsmæssigt at engagere de automatiske Vaabens Ild imod dem. Under Forhold, hvor Rekylgeværskytten er bundet til Stedet ved Fjendens Ild, saa at han ikke kan komme frem ved egen Hjælp eller ved den Ildunderstøttelse, der paa anden Maade kan ydes ham, vil det undertiden være muligt ved en hensigtsmæssig Terrainbenyttelse at skyde nogle Geværskytter frem til saadanne Stillinger, at de ved deres Ild kan

muliggøre Rekylgeværskyttens Fremrykning. Udenfor disse Tilfælde holdes Geværskytterne som Regel tilbage, saaledes at de kan være i Behold, naar de til Slut skal gennemføre Angrebet med Haandbombe og Bajonet.

17. Delingsførerne bestemmer saa vidt muligt Tidspunktet for Ildens Aabning.

Naar Ildkampen begynder, vælger Gruppeføreren en Stilling, der tillader en god Afgivelse af Ilden fra Rekylgeværet. I denne Stilling bør der saa vidt muligt tillige findes Dækning for den Del af Gruppens Mandskab, der ikke er til Tjeneste ved selve Rekylgeværet. Kan der ikke skaffes Dækning til alt dette Mandskab i Rekylgeværets umiddelbare Nærhed, anbringes det i Dækning saa tæt ved Rekylgeværet som muligt, dog saaledes, at der til enhver Tid kan bringes enkelte Skytter i Stilling, for at de med deres Ild kan værge Rekylgeværskytten. Kun hvis der ikke paa denne Maade kan skaffes Dækning, deltager Geværskytterne, hvis de er udsat for overvældende fjendtlig Fodfolksild, i Ildkampen. Stillingen forstærkes med Spaden, saa at den kan hævdes overfor fjendtlige Modstød.

Delings- og Gruppeførerne skal med vaagent Initiativ udnytte enhver Mulighed for Fremrykning.

Før hvert Stillingsskifte skal Gruppeføreren om muligt udpege den Stilling, til hvilken Gruppen skal naa frem for at fortsætte Kampen, og skal Ammunitionsforsyningen hos

Gruppeføreren, Rekylgeværskytten, Hjælperen og de Forsynere, der løber frem i samme Bølge som disse, suppleres, om fornødent ved Omfordeling indenfor Gruppen. Gruppeføreren, Rekylgeværskytten og Hjælperen er under Ildkampen ordentligvis i første Bølge, og denne søger springvis frem til den nye Stilling, hvor Gruppeføreren træffer de fornødne Dispositioner med Hensyn til Skydningens Iværksættelse, Terrainets Udnyttelse til Skjul og Dækning, Stillingens Forstærkning og Ammunitionens Fordeling.

Foregaar Fremrykningen i to Bølger, skal Gruppeføreren udpege en Fører for anden Bølge; men Gruppeføreren er ansvarlig for Gruppens Sammenhold. Anden Bølge fordeler sig i Terrainet og søger Dækning i en saadan Formation og paa en saadan Maade, at den lider de mindst mulige Tab. Den følger første Bølges Fremrykning ved Spring med hele Bølgen eller med Dele af denne i en Afstand, der varierer efter Fægtningssituationens Krav. Hvor Forholdene tillader det, skal anden Bølge slutte op til første.

Sammenblanding af Grupperne bør undgaas, og Grupperne bør derfor ikke, saa længe de er i Stilling, overspænde en større Del af Fronten, end der under Hensyn hertil kan tilkomme dem. Giver Terrainet kun ringe Dækning, saaledes at Folkene ikke kan slutte sammen, naar Gruppen er i Stilling, maa Virkningen af den fjendtlige Ild formindskes ved, at Gruppen — ogsaa naar den er paa Stedet — formerer sig i Dybden.

18. Delingsførerne samt Kompagni- og højere Chefer griber ind, hvor det er nødvendigt for at regulere Samarbejdet, og de sørger for en hensigtsmæssig Fordeling af Kræfterne. Det maa herved iagttages, at Terrainet ikke overfyldes med Folk paa en saadan Maade, at man paa Grund af Mangel paa Dækning lider Tab, der ikke staar i rimeligt Forhold til den Ildkraft, man selv kan præstere, (jfr. Punkt 15). Fremgangsmaaden bliver derfor den, at der kun sættes svage Kræfter ind paa de Dele af Fronten, hvor Terrainet byder ringe Dækning, medens der sættes stærkere Kræfter ind paa de Steder, hvor det er muligt i tilfredsstillende Grad at skaffe Dækning.

Enhed i Ledelsen og Hævdelsen af det vundne Terrain sikres paa samme Maade som i Punkt 11 for Angrebsmarchen angivet.

19. Kampen ved Ildfronten vil saaledes vise Billedet af Grupper, der samlede om Gruppeførerne og Rekylgeværerne paa selvstændig Maade søger fremad uden Hensyn til indbyrdes at holde sig paa Højde med hverandre. Ved at Kræfterne sættes ind paa de Steder, hvor det er lettest at trænge frem, vil Ildfronten faa et uregelmæssigt Udseende, idet Dele af den vil kunne trænge længere frem mod den fjendtlige Stilling end andre. Idet Ildfronten paa denne Maade bliver længere, vil et større Antal Grupper kunne deltage i Kampen. Under disse Forhold bliver der Mulighed for, at Grupperne kan arbejde nøje sammen paa den i Punkt 60, 4.

Stykke angivne Maade, idet de bageste Grupper beskytter de forreste ved flankerende Ild, medens de forreste letter de bageste Fremrykningen ved at beskyde Maal, der hindrer denne (se Fig. 1).

Fig. 1. Grupperne i Ildfronten støtter hverandre ved flankerende Ild og Krydsild.

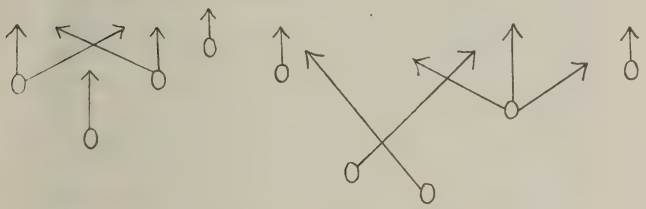

20. Naar Ildfronten har faaet den Kampkraft, som det efter Omstændighederne maa anses for rigtigt at give den, gælder det om at vedligeholde denne Kampkraft.

Dette kan gøres:

enten ved en Forstærkning, idet Styrken i Ildfronten forøges fra Reserven ved Tilførsel af Erstatning for Tabene,

eller ved en Afløsning af de i Ildfronten kæmpende Styrker (jfr. Punkt 23).

21. Skal Ildfrontens Kraft opretholdes ved en Forstærkning, bør de dertil bestemte Reserver — saafremt det drejer sig om større Styrker end enkelte Grupper — normalt ikke sættes samlede ind, thi der vil ellers opstaa en Fare

for, at de enten bliver sat ind saa tidligt, at der for en Tid opstaar en Overfyldning af Terrainet, eller for, at de kommer saa sent, at Ildfronten en Tid forinden har savnet den tilbørlige Kampkraft. De bør derfor i den enkadrerede Kamp som Regel spædes til gruppevis, efterhaanden som der bliver Brug for dem, og de friske Grupper sættes ind i Mellemrummene mellem Grupperne i Ildfronten. Findes der paa dette Tidspunkt i Ildfronten Rester af sønderskudte Grupper, der ikke længere er i Stand til at optræde som selvstændige Grupper, sørger Gruppeføreren for, at de optages i de friske Grupper, der saaledes midlertidigt kan faa en større Styrke end normalt. Kommer der paa denne Maade 2 Gruppeførere i en Gruppe, ordner den ældste Kommandoforholdene; den saaledes sammensatte Gruppe skal forblive en samlet Enhed.

22. Det er en Pligt for Førerne at vaage over, at Dybdeformeringen opretholdes, saaledes at de forreste Reservegrupper ikke uden Ordre søger frem til Ildfronten. Bliver en Gruppe i Ildfronten saa ødelagt, at den ikke længere kan fortsætte Kampen, og bliver Fronten derved frigjort foran en af Reservegrupperne, skal denne dog uden at afvente Ordre straks aabne Ilden fra det Sted, hvor den befinder sig, eller fra den nærmeste brugbare Stilling, og den hører derefter til Ildfronten.

23. En Afløsning af et ved Ildfronten kæmpende Troppeled kan kun finde Sted i et af de

Terrainafsnit, der af en højere Fører er fastsat som et foreløbigt Maal for Bevægelsen (jfr. Punkterne 11 og 18). Afløsningen foregaar paa den Maade, at det afløsende Troppeled rykker frem til i Nærheden af den Styrke, der skal afløses, gør sig rede til Frembrud fra det paagældende Terrainafsnit og fortsætter Angrebet fra dette paa det af den højere Fører fastsatte Tidspunkt. Det afløste Troppeled udgaar af Ildfronten; det ordnes, og dets Forsyning af Vaaben og Ammunition bringes i Orden i det Omfang, hvori det maatte være muligt og fornødent, og det kan da anvendes som Reserve efter den højere Førers Bestemmelse.

En Afløsning af den omhandlede Art kan som Regel kun udføres, hvor Terrainforholdene tillader, at den finder Sted, uden at den dermed forbundne Ophobning af Mandskab ved og bag Ildfronten kan iagttages fra Fjendens Side.

24. En Afløsning af et ved Ildfronten kæmpende Troppeled forudsætter, at dette har udholdt en haard Kamp, ved hvilken dets egne Reserver er sat ind, og dets Kræfter forbrugt. Denne Forudsætning — en langvarig og opslidende Ildkamp — vil som Regel ikke være til Stede paa det Tidspunkt, da det bliver nødvendigt at forstærke Ildfronten fra Kompagnireserverne. Den omhandlede Fremgangsmaade kan derfor ikke tænkes at finde Anvendelse indenfor et Kompagni. Indenfor en Bataillon afløses undertiden hele Kompagnier af friske Kompagnier fra Bataillonsreserven, og paa tilsvarende

Maade kan opslidte Batailloner afløses med friske Batailloner fra Regimentsreserven.

25. Støder Angriberen under Fremrykningen paa isolerede Modstandspunkter (Maskingeværreder, Modstandsøer), maa Angrebet ikke gaa i Staa, men Fremrykningen fortsættes paa begge Sider af dem, saaledes at de efterhaanden bliver indesluttede. De tages derefter ved et koncentrisk Angreb af særlige dertil beordrede Grupper (jfr. Punkterne 31 og 86), medens de øvrige Grupper fortsætter Angrebet fremad uden Hensyn til den Kamp, der finder Sted bag dem.

26. Maskingeværerne følger Fremrykningen. Deres Hovedopgave er at støtte den Enhed, til hvilken de er knyttet, ved kraftigt at beskyde de Maal, hvorfra dennes Fremrykning bliver hemmet.

For at undgaa unødvendige Tab optræder de med større Forsigtighed end under Angrebsmarchen. Bliver deres Stillinger opdaget, maa de være forberedt paa en overvældende Ild fra Fjendens Artilleri og Maskingeværer. En skjult Indrykning i Stillingen og en god Maskering er derfor af afgørende Betydning. Stillingerne vælges om muligt saaledes, at Maskingeværerne med nogen Sideretningsfrihed kan skyde frem over Hovedet paa eget Fodfolk. Det er Maskingeværernes Pligt at følge Fremrykningen til saadanne Afstande, at de med Sikkerhed kan erkende og beskyde smaa Maal; er de naaet saa langt frem, støtter de herfra

Angrebet og skifter ikke oftere Stilling, før egne Tropper efter at være trængt ind i den fjendtlige Stilling behøver deres Støtte fra kortere Afstande. Findes der ikke Stillinger, hvorfra der kan skydes frem over eget Fodfolk, følger Maskingeværerne Fremrykningen og skyder fra Stillinger bag Ildfronten frem gennem Mellemrummene i denne.

27. Minekasterne følger Fremrykningen til virksom Kasteafstand, hvor de indtager Stillinger, hvorfra de ved skjult — i Nødsfald halvskjult — Skydning kan virke mod den fjendtlige Stilling. Aaben Skydning vil som Regel føre til Minekasternes Ødelæggelse ved Ild fra Fjendens Artilleri og Maskingeværer. Minekasternes Opgave er navnlig at foretage en Detailødelæggelse af Punkter, i hvilke Modstanden er særlig koncentreret (Maskingeværreder o. lign.). De skal samarbejde med Maskingeværerne paa den Maade, at Maskingeværerne tvinger Fjenden ned i sine Dækninger, hvor Minekasterne ødelægger ham ved Ild under store Nedslagsvinkler; tvinger Minekasterne ved en saadan Ild Fjenden til at forlade sine Stillinger, skyder Maskingeværerne ham ned, idet han gaar tilbage.

Femte Kapitel.

Nærangrebet.

28. Under Nærangrebet er Geværgranaten, Haandbomben, Geværet og Bajonetten Hovedvaabnene, med hvilke der kæmpes under kraftig Støtte af Ild fra Rekylgeværerne. Maskingeværerne og Minekasterne beskytter Fodfolkets øvrige Dele mod Ild fra Stillingens fjernere liggende Dele og baner Vej for Angrebets videre Fortsættelse.

29. Naar Angriberens Ildfront er naaet frem til en Afstand af ca. 200 m fra den fjendtlige Stilling, maa Angrebsartilleriet lægge sin Ild længere frem for ikke at træffe eget Fodfolk under dettes videre Fremrykning. Tidspunktet for Artilleriildens Forlæggelse og Angrebets Fortsættelse bestemmes enten af en højere Fører eller af Ildfrontens forreste Dele, saafremt disse selv skønner, at Situationen er gunstig for en Fortsættelse af Angrebet ud over den nævnte Afstand. Udgaar Initiativet fra Dele af selve Ildfronten, tilkendegiver disse ved forud aftalte Tegn deres Hensigt, saaledes at Artilleriilden forinden kan blive lagt frem paa de paagældende Dele af Fronten.

Hvad enten Initiativet til Nærangrebets Begyndelse saaledes udgaar fra en højere Fører eller fra selve Ildfronten, skal et samlet Frembrud af lange sammenhængende Linier i det Øjeblik, Artilleriilden lægges frem, undgaas. Enkelte endnu kampdygtige Maskingeværer i

de forreste Dele af den fjendtlige Stilling vil i modsat Fald være i Stand til at bringe hele Angrebet til at strande.

Nærangrebet og Stormen skal derfor forme sig som en Række Fremstød af Ildfrontens enkelte Led mod de overfor liggende Dele af den fjendtlige Stilling.

30. Efter at Gruppeføreren med hele Gruppen har arbejdet sig saa tæt ind paa den fjendtlige Stilling, som Forholdene gør det ønskeligt, lader han Rekylgeværet — eventuelt dækket ved Ild fra Geværskytterne — indtage en saadan Stilling, at det med størst mulig Virkning kan beskyde Angrebspunktet og holde Fjenden nede, og han lader Geværgrenaderne gaa i Stilling saaledes, at de paa virksomste Maade kan bekaste Angrebspunktet. Samarbejdet mellem Rekylgeværet og Geværgrenaderer er saaledes af lignende Art som mellem Maskingeværer og Minekastere (jfr. Punkt 27). Til Betjening af Rekylgeværet og Geværgranaterne efterlades det mindst mulige Antal Folk. Dækket af Ilden fra Rekylgeværet og Geværgrenaderne arbejder Gruppeføreren med Resten af Gruppen »Stormmandskabet« sig videre frem til virksom Kasteafstand for Haandbomber. Herfra beskydes og bekastes Indbrudsstedet i den fjendtlige Stilling. Umiddelbart før Stormen standser Gruppeføreren ved et aftalt Tegn Ilden fra Rekylgeværet og Geværgrenaderne, hver Mand af Stormmandskabet slynger samtidig en Haandbombe mod Indbrudsstedet, hvorefter

Stormmandskabet — følgende Gruppeførerens Eksempel — u f o r t ø v e t styrter frem for at gennemføre Angrebet med Bajonetten. Rekylgeværet og Geværgrenaderne bliver i deres Stilling for ved deres Ild at beskytte Stormmandskabet mod eventuelle Modangreb; naar Stormmandskabet har sat sig fast i den fjendtlige Stilling, iler de frem for at slutte sig til dette.

Har Grupperne lidt saa store Tab, at det maa skønnes lidet heldigt at gennemføre den omhandlede Leddeling, bør Grupperne holdes samlede lige til Indbruddet i den fjendtlige Stilling. Mulighed for Fremrykning maa da tilvejebringes ved gensidig Ildunderstøttelse mellem Grupperne indbyrdes, om muligt efter en af Delingsføreren fastsat Plan.

Søger Fjenden i s i d s t e Øjeblik at unddrage sig Nærkampen ved Flugt, skal Stormmandskabet ikke blive i Stillingen for at forfølge ham med Ilden. Det skal derimod udnytte Mulighederne for at trænge dybere ind i Stillingen ved at løbe tæt efter Fjenden eller sammenblandet med ham, saaledes at han dækker mod Ilden fra andre Dele af Stillingen. Først naar han atter gør Holdt, optages Nærkampen. I dette Tilfælde skal Rekylgeværet og Geværgrenaderne hurtigst muligt følge efter for saa virksomt som muligt at støtte Stormmandskabet under den kommende Nærkamp.

31. Grupper i Ildfronten, der ikke standses af Fjendens forreste Reder, trænger energisk frem-

ad uden at gribe ind i Kampen om disse. Overalt, hvor det er muligt at finde en Linie, ad hvilken en Gruppe kan bore sig dybere ind i Stillingen, skal Fremrykningen fortsættes. Paa denne Maade arbejder Ildfronten sig fremad i Stillingen. Nogle Steder vil det lykkes at komme hurtigere frem end andre; paa disse Steder ydes der Angrebet den virksomst mulige Støtte ved Ild fra Maskingeværer og Minekastere og ved Tilførsel af Reserver, idet man her søger at udnytte de opnaaede Resultater og de gunstigere Fremrykningsmuligheder ved at drive Kilen saa dybt ind i Stillingen som muligt.

Medens Grupperne i Ildfronten i Hovedsagen kun trænger lige fremad, er det de efterfølgende Reservegruppers Opgave efter Omstændighederne:

a t følge Ildfronten for at være rede til at styrke denne ved at indskyde friske Kræfter til Erstatning for Tabene,

a t erobre de fjendtlige Reder, der endnu maatte fortsætte Kampen i det vundne Terrain bag Ildfronten, og

a t støtte de Dele af Ildfronten, der hænger tilbage, og udvide Indbrudsstedet i Stillingen ved Angreb i Flanke og Ryg mod de Reder, der endnu gør Modstand ved Siden af dette.

32. Medens Angriberen saaledes arbejder sig frem gennem den fjendtlige Stilling, maa han være rede til hvert Øjeblik at afvise de Modstød, der ikke vil udeblive. En gensidig Ild-

understøttelse mellem Grupperne indbyrdes er derfor nødvendig; hvor det er lykkedes nogle Grupper at trænge længere frem end andre, paahviler det ganske særligt de bagvedværende med deres Ild at beskytte de foranværende Grupper mod Flankeangreb.

33. Det Terrain, der engang er vundet, skal fastholdes med den yderste Haardnakkethed. Bliver det umuligt at trænge længere frem, sætter Angriberen sig derfor fast i de erobrede Reder og i Granathullerne, og den derved frembragte Stilling forstærkes saa meget som muligt, saaledes at Fronten staar fast. Dybdeformeringen retableres, saafremt den er gaaet tabt, og Førerne udarbejder en Plan for Ildens Ledelse og Fordeling langs Ildfronten, saaledes at Grupperne kommer til at støtte hverandre paa den virksomste Maade.

Paa samme Maade forholder Angriberen sig, naar han har arbejdet sig frem til et af en højere Fører befalet foreløbigt Maal for Angrebet (jfr. Punkt 11), eller naar han naar frem til den modsatte Rand af den fjendtlige Stilling, uden at Fremrykningen over denne foreløbig kan eller skal fortsættes med større Styrker.

34. Under Nærangrebet fortsætter Maskingeværerne Ilden mod de Punkter i Stillingen, hvorfra Fremrykningen bliver virksomst hemmet. Mod fjendtlige Modstød retter de øjeblikkeligt den kraftigste Ild. Saasnart deres Ild maskeres af egne Tropper, søger de hurtigt

fremad for at fortsætte Ildunderstøttelsen fra mere fremskudte Stillinger. Deres Førere er ansvarlige for, at de forbliver i den snævreste Forbindelse med Fodfolkets øvrige Dele, og de maa i givet Tilfælde ikke vige tilbage for at tage Stilling i selve Ildfronten.

35. Minekasterne fortsætter ligesom Maskingeværerne Kampen mod de Punkter i Stillingen, hvorfra den virksomste Modstand udgaar. Naar disse Opgaver er løste, søger de hurtigt fremad, saaledes at Forbindelsen med de forreste Fodfolksled intet Øjeblik gaar tabt.

Tredie Afsnit.

Forsvaret.

Sjette Kapitel.

36. I Forsvaret skal Fodfolket hindre eller vanskeliggøre en fjendtlig Fremrykning over et bestemt Terrainafsnit. I hvert enkelt Tilfælde afhænger det af Fægtningssituationen, hvorvidt Kampen skal afbrydes, naar et bestemt Formaal er opnaaet, eller om Modstanden skal fortsættes til det yderste.

Kræver Situationen, at en Styrke skal forhindre Fjenden i at trænge frem over den af Forsvareren besatte Stilling, maa denne ikke forlades uden særlig Befaling. Enhver bliver paa sin Plads til det sidste uden at tænke paa Tilbagegang.

I det følgende vil særlig den Situation haves for Øje, at Forsvaret skal gennemføres til det yderste. De Forskrifter, der er givet for Forsvarskampen under denne Forudsætning, vil med de af de særlige Forhold nødvendiggjorte

Ændringer ogsaa være gældende, hvor Forsvarets Formaal kun er at opholde Angriberens Fremrykning en vis Tid.

37. Forsvaret føres ved Ildkamp og Modstød (Modangreb)*). Ved Ilden bringes det fjendtlige Fodfolk til at standse sin Fremrykning; ved Modstød (Modangreb) kastes det atter tilbage eller ødelægges.

Syvende Kapitel.

Stillingens Besættelse.

38. Stillingen har Karakteren af en Forsvarszone, der er formeret stærkt i Dybden. Den bestaar af en Ildzone og en Reservezone.

Besætningen i Ildzonen bestaar af en Samling Grupper, der er fordelt saaledes i Bredden og Dybden, at de i Forening behersker Terrainet fuldstændig med deres Ild. Dybdeformeringen skal være saa stor som mulig, men dog ikke større, end at Sammenhænget i Ildzonens Kamp fuldtud bevares. De bageste Grupper bør kunne skyde frem gennem Mellemrummene mellem de forreste og paa virksom-

*) Ved Modstød forstaas lokale Modangreb udførte af de til umiddelbar Støtte for Ildzonen bestemte Reserver. Ved Modangreb forstaas et som Regel ved stærk Artilleribeskydning forberedt planmæssigt Angreb af større Reserver.

ste Maade yde dem flankerende Ildunderstøttelse. For Nærkampen opnaas der ved en saadan Dybdeformering den Fordel, at Angriberen endnu kan beskydes med stor Kraft fra de bageste Grupper, medens han kæmper for at bemægtige sig de af de forreste Grupper forsvarede Punkter. Under saadanne Forhold vil et Modstød, ved hvilket Fjenden paany søges kastet ud af Stillingen, efter at han er trængt ind i denne, have gode Muligheder for at lykkes.

Besætningen i Reservezonen dannes af de Reserver, der er bestemt til umiddelbar Støtte for Ildzonen; den er formeret i Dybden efter lignende Principper som Ildzonen. Derved opstaar den dybe Forsvarszone.

39. Grupperne i Ildzonen fordeles udelukkende efter Terrainet og uden Hensyn til Sideretning. Stillingerne forstærkes og maskeres med alle til Raadighed værende Midler, idet der i fornødent Omfang anlægges Rygværn til Beskyttelse mod Ilden fra de bagved værende Grupper. De til en Gruppe hørende Geværskytter anbringes paa en saadan Maade, at de saa virksomt som muligt kan beskytte Rekylgeværet mod fjendtlige Nærangreb. De Punkter i Terrainet, fra hvilke Forsvaret skal føres, besættes med en eller flere Grupper, eftersom man er i Stand til at beherske Terrainet fra dem i mindre eller højere Grad eller efter deres Betydning for Forsvaret som Helhed.

En Rede er Betegnelsen for et saadant Punkt, der er indrettet til Forsvar.

Et Støttepunkt er Betegnelsen for en mindre Del af Stillingen, i hvilken Forsvaret er særlig koncentreret, og som er besat af flere Grupper (Maskingeværgrupper og Rekylgeværgrupper).

40. Selv om Grupperne i Ildzonen er fordelt i Bredden og Dybden, maa Besættelsen dog ikke være mere splittet, end at det i Ilden fra Stillingens forskellige Dele er umuligt, selv for smaa fjendtlige Styrker, at bore sig ind i Stillingen. Terrainet foran og i Stillingen skal kunne beherskes intensivt ved en forud planlagt og forberedt systematisk Fordeling af Ilden, Ildplanen, ved hvilken intet Rum og ingen fjendtlige Fremrykningslinier lades ubestrøget, selv om mindre Dele af Stillingen skulde falde for et fjendtligt Angreb.

41. Medens Grupperne i Almindelighed anbringes saaledes, at de paa virksomste Maade kan støtte hverandre ved Krydsild og flankerende Ild i det sammenhængende, forberedte Ildnet, tilvejebringes der gennemgaaende Skudlinier saavel parallelt med Frontens Hovedretning som vinkelret paa denne eller paa skraa gennem Stillingen. Disse Skudlinier bestryges fra særlige dertil bestemte Spærrereder, fra hvilke der kan afgives en uigennemtrængelig Spærreild. Herved opnaas, at Fjenden ikke kan brede sig i Stillingen for at udnytte de Fordele, han eventuelt maatte have opnaaet ved et

lokalt Indbrud i denne. Disse Spærrereder lægges saaledes, at de er godt beskyttede af andre Reder; det vil være fordelagtigt, om en fjendtlig Fremtrængen mod dem kan tages under virksom Krydsild fra længere tilbage liggende og derfor vanskeligt angribelige Reder.

Spærrerederne besættes fortrinsvis med Maskingeværgrupper, de øvrige Reder med Rekylgeværgrupper.

42. I Forsvaret har Maskingeværerne følgende Opgaver:

a. De skal paa lange Afstande hemme Fjendens Fremrykning og tvinge ham til at anvende saadanne Formationer, at Føringen vanskeliggøres.

For at løse disse Opgaver saa virkningsfuldt som muligt anbringer Forsvareren i Kampens første Faser, medens Fjenden endnu er paa lang Afstand, Maskingeværer i Ildzonens forreste Dele eller endog fremskudt i Terrainet foran disse. Fra disse Stillinger maa Maskingeværerne, saafremt de ikke af særlige Grunde skal blive paa Stedet for at fortsætte Kampen til det yderste, drages tilbage, forinden Virkningen af den fjendtlige Ild hindrer deres Bevægelsesfrihed.

En Anvendelse i Ildzonen af de Maskingeværer, der skal beskyde Forterrainet, er i Almindelighed ikke heldig, efter at det fjendtlige Artilleri har aabnet Ilden mod Ildzonen, thi Røgen og Støvet, der som Følge af Granaternes Nedslag vil drive hen over Stillingen, vil van-

skeliggøre Skydningen, ligesom Fjendens Ildvirkning vil tilføje Maskingeværerne Tab, der som Regel uden Skade kan undgaas ved, at de trækkes tilbage for at fortsætte Kampen fra Stillinger saa langt bag Ildzonen, at de ikke træffes af den mod denne rettede Ild.

b. De skal ved Spærreskydning hindre en fjendtlig Fremtrængen gennem Stillingen. Denne Opgaves løses som Regel fra Spærrereder i eller bag Ildzonen.

De Maskingeværer, der herved finder Anvendelse i selve Ildzonen, bør som Regel forblive dækket i Lurestilling, indtil Spærreilden skal afgives.

c. De skal kaste en koncentreret Ild mod de Punkter foran og i Stillingen, hvor Fjenden viser særlig gunstige Maal, eller hvor han er ved at tilkæmpe sig Overlegenhed.

Fjendtlige Maskingeværer beskydes med en overvældende Ild.

Denne Opgave løses med størst Virkning af flere Maskingeværer under samlet Ledelse. De opstilles som Regel saa langt bag Ildzonen, at de faar den fornødne Sideretningsfrihed, og at de ikke træffes af den Ild, der rettes mod Ildzonen.

43. Minekasterne bringes om muligt i Stilling saa langt bag Ildzonen, at de ikke træffes af den mod denne rettede Ild. De skal kunne bekaste Ildzonen, efter at Fjenden er trængt ind i denne, samt det nærmeste Forterrain foran denne.

44. De Reserver, der skal anvendes til umiddelbar Støtte for Ildzonen, fordeles i Terrainet bag denne. Deres Afstand fra Ildzonen skal være saa stor, at de ikke udsættes for den mod denne rettede Ild; men den maa ikke være større, end at Reserverne hurtigt ved Modstød kan gribe ind i Kampen i Ildzonen, saasnart Omstændighederne maatte gøre en saadan Indgriben ønskelig. En Afstand af ca. 200 m vil som Regel være passende.

I det Terrain, hvori Reserverne saaledes bliver stillet i Beredskab, fordeler de sig og indretter sig til Forsvar paa samme Maade som Styrken i Ildzonen. Skulde det lykkes Fjenden at føre sit Angreb frem gennem Ildzonen uden at være bragt til Standsning, skal Reserverne være i Stand til i det af dem besatte Terrain at standse Angrebet, saaledes at længere tilbage staaende Reserver med Udsigt til Held kan gaa frem til Modangreb.

Ottende Kapitel.

Forsvarskampen.

45. Naar Fjenden under sin Fremrykning er naaet ind paa virksom Skudafstand, aabner Forsvareren Ilden i Overensstemmelse med den forberedte Ildplan (jfr. Punkt 40).

Bestræbelsen gaar ud paa ved Hjælp af Ilden at bryde Angrebets Kraft. Dette Maal er

naaet, naar Fremrykningen er gaaet i Staa, saaledes at det fjendtlige Fodfolk ligger bundet til Jorden ved Forsvarerens Ild uden at kunne foretage Bevægelser i nogen Retning. Søger Fjenden Dækning i Granathuller, Lavninger eller erobrede Reder, eller forsøger han at grave sig ned paa Stedet, skal han forhindres i at sætte sig fast. Ved Ild fra Minekastere og ved Geværgranatild skal hans Arbejde paa defensive Foranstaltninger til Hævdelse af det vundne Terrain vanskeliggøres. Hvor Forholdene gør det muligt, foretager Geværskytterne mindre Udfald fra Rederne for ved Kamp med Bajonetter, Geværer og Haandbomber (-granater) yderligere at forstyrre Fjendens Forstærkningsarbejder.

Hvor det lykkes Fjenden at opdage Redernes nøjagtige Beliggenhed og at tage de enkelte Reder under en virksom Ild, kan Besætningen ofte med Fordel forlade Rederne og indrette sig i Terrainet udenfor disse. Det maa dog herved iagttages, at de Opgaver, der ifølge Ildplanen paahviler de omhandlede Grupper, fuldtud bliver løste.

46. De til umiddelbar Støtte for Ildzonen bestemte Reserver anvendes som Regel til Modstød. Lykkes det Fjenden, inden Modstød har fundet Sted, at trænge frem gennem Ildzonen og at fortsætte Angrebet, forbliver de dog som oftest i deres Stillinger for ved en defensiv Kamp at tvinge Fjenden til at udtømme sin Kraft.

Kun undtagelsesvis vil de blive benyttet til at tilføre Ildzonen Erstatning for de lidte Tab.

47. Det er af stor Betydning, at Modstødet bliver ført frem paa det gunstigste Tidspunkt.

Medens Angrebet endnu er i fremadskridende Bevægelse, vil det som Regel være for tidligt. Naar Fjenden vedblivende kan føre friske Kræfter frem fra Dybden i sine Angrebsformationer, er der Fare for, at Modstødets Kraft kan blive brudt før Angrebets.

Er Stødet opfanget af Forsvareren, saaledes at Angriberen har mistet sin Bevægelsesfrihed, maa der ikke levnes ham Tid til at indrette sin Ildfront til Forsvar i det vundne Terræn. I samme Forhold, det lykkes ham at vinde Tid til dette, forøges Vanskelighederne ved at føre det Modstød frem, som skal kaste ham tilbage.

Det gunstigste Tidspunkt til at føre Modstødet frem er det Øjeblik, da Angrebet gaar i Staa, fordi dets Kraft er brudt i Forsvarets Ild.

48. Modstødet skal kunne sættes i Værk meget hurtigt og uden større Forberedelser, eventuelt paa Initiativ af Førerne for de paagældende Reserver. Disse er efter deres hele Opstilling (jfr. Punkt 44) i Hovedsagen udfoldede til Angreb. Hurtigheden i Modstødet maa dog ikke søges tilvejebragt paa Bekostning af Orden og Sikkerhed. Det er nødvendigt, at der gives et bestemt Maal for Modstødet, udover hvilket det ikke maa fortsættes, ligesom det ikke maa forsømmes at give hvert Troppeled et bestemt Retningspunkt.

Naar Modstødet bliver sat an paa denne Maade, vil det være lettere at gennemføre end et Angreb paa en almindelig Forsvarsstilling. Det udføres iøvrigt efter de samme Principper som Angrebet. Det begunstiges ved Fjendens medtagne Tilstand og ved den kraftige Støtte, der ydes det fra Stillingens endnu intakte Dele. I denne Støtte spiller Ilden fra Minekasterne og Geværgrenaderne en fremtrædende Rolle. Ildfronten i Modstødet vil under disse Omstændigheder kunne være tættere og derfor mere kraftig med den forestaaende Nærkamp for Øje end under andre Forhold.

For at Modstødet kan virke med størst mulig Fart og Kraft, føres det frem over det aabne Terrain uden Benyttelse af de i Stillingen værende Færdselsgrave. Naar Fjenden er kastet, og det for Modstødet befalede Maal er naaet, standser de modangribende Tropper Bevægelsen og træffer defensive Forholdsregler til Hævdelse af det generobrede Terrain.

Fjerde Afsnit.

Forhold overfor Kampvogne og Flyvere.

Niende Kapitel.

49. Fodfolk, der angribes af Kampvogne, maa erindre, at Vognenes virkelige Ildvirkning kun er ringe, naar Fodfolket ved en spredt Gruppering undgaar at frembyde gunstige Maal.

Fodfolket overlader i Hovedsagen Beskydningen af Vognene til Artilleriet og retter sin Ild mod det fjendtlige Fodfolk, der følger Vognene. I samme Grad som det lykkes at holde dette nede, vil Kampvognenes Angreb mislykkes. Nærkampen mod Kampvognene søges undgaaet, ved at Fodfolket viger til Side for disse; men tvinges Fodfolket til at optage Nærkampen, vil det ved at rette sin Ild mod Skydeskaarene kunne vanskeliggøre Betjeningen af de paa Vognene medførte Vaaben.

50. Ved en passende Benyttelse af Terrainet skal Fodfolket søge at unddrage sig de fjendtlige Rekognosceringsflyveres Op-

mærksomhed. Fjendtlige Kampflyvere vil, hvor Omstændighederne tillader det, angribe det kæmpende Fodfolk; men ogsaa langt bag Ildfronten maa Afdelingerne være forberedt paa Flyverangreb, ved hvilke Operationerne søges forstyrret.

Kampen mod de fjendtlige Flyvere paahviler i Hovedsagen Maskingeværerne, der kan støttes ved Ild fra Rekylgeværerne. I Nødsfald maa Afdelingerne til Selvforsvar beskyde Flyverne med Masseild fra Gevær 1889.

Selv om Sandsynligheden for Træfning ved Beskydning af Flyvere som oftest er forholdsvis ringe, maa det dog erindres, at man ved Ilden kan tvinge dem til at flyve højt, hvorved Resultaterne af deres Virksomhed baade som Rekognosceringsflyvere og som Kampflyvere forringes.

Femte Afsnit.

Ildens Ledelse og Anvendelse*).

Tiende Kapitel.

51. Ilden er Fodfolkets Hovedkampmiddel. Ilden i den spredte Orden giver størst mulig Virkning af egne Vaaben og de mindst mulige Tab. Ved Ilden kan Fjendens Angreb afværges og eget Angreb forberedes. Til Løsning af disse Opgaver afgiver Maskingeværerne og Rekylgeværerne Hovedildkraften. Lykkes det understøttet af overlegent Artilleri at naa ind paa kort Afstand i Angrebet og samle en overlegen Ild mod afgørende Punkter, kan Fjendens Stilling gøres stormmoden. Afgørelsen vil som Regel falde i Nærkampen og afhænger derfor af Troppernes Stødkraft, der atter betinges af deres sjælelige og legemlige Kraft i Forbindelse med forstandig og dygtig Brug af Nærkampvaabnene.

*) Angaaende Ildens Ledelse og Anvendelse ved Beskydning af Luftmaal henvises til de særlige Bestemmelser.

52. De i det følgende indeholdte Bestemmelser tager Sigte paa Ledelsen og Anvendelsen af Rekylgeværernes og Geværernes Ild.

53. De Ejendommeligheder, der karakteriserer Rekylgeværet som Fodfolkets Hovedildvaaben, og som maa haves for Øje under dets Anvendelse, er stor Ildkraft og Bevægelighed, ringe Front og Synlighed.

I Ildangrebet, som netop er en Forening af Ild og Bevægelse, gør disse Egenskaber Rekylgeværerne særlig egnede til — om fornødent støttet af Ilden fra Maskingeværer og Artilleri — at gennemføre Ildkampen med de ringeste Tab og at bane Vejen for Gruppens øvrige Mandskab indtil de allerkorteste Afstande, hvorfra Stormen forberedes ved Hjælp af alle Ildvaaben, (jfr. Punkt 16).

I Forsvaret gør de samme Egenskaber det muligt at bruge Rekylgeværerne til i Forbindelse med Maskingeværerne at spærre Angriberen Vejen, idet der kan tilføjes ham saa alvorlige Tab, at Angrebet brydes, eller i hvert Fald hans Fremgang sinkes, alt med mindst mulig Bekostning af Mandskab og Materiel.

Det maa derfor til enhver Tid staa baade Gruppeføreren og enhver Mand i Gruppen fuldstændig klart, at Rekylgeværet er Gruppens Tyngdepunkt. Saa længe der findes en Mand og en Patron i Gruppen, skal Rekylgeværet under Ildkampen være i Virksomhed, (jfr. Punkt 107).

54. Medens Ildkampens Hovedbyrde saaledes tilfalder Gruppernes Rekylgeværer, kommer Geværskytterne i Reglen kun sjældnere til at deltage i Skydningen ud over de korteste Afstande (jfr. Punkt 16).

Baade Rekylgevær- og Geværskytter afgiver saaledes oftest deres Ild som Enkeltmandspræcisionsskytter. Undtagelsesvis kan dog flere eller færre Skytter — endog indtil en Delings Mandskab komme til at skyde under fælles Ledelse (Samlet Skydning), uden at derfor hver enkelt Skyttes Ild maa tabe Karakteren af Præcisionsskydning. Dette kan eksempelvis forekomme ved Ildoverfald (jfr. Punkt 72), hvor baade Rekylgevær- og Geværskytter deltager. Men samlet Skydning kan ogsaa udføres med Geværskytter alene i saadanne Tilfælde, hvor et eller flere Rekylgeværer i Ildfronten bliver ødelagte eller gaar i Staa, idet vedkommende Gruppeførere da samler de spredte Geværskytters Ild mod bestemte Maal, (jfr. Punkt 76).

55. Til at opnaa god Virkning af Ilden kræves af enhver Skytte en rolig, vel udført Skydning, streng Ilddisciplin og en energisk, planmæssig Ledelse, der tager Hensyn til alle de forskellige Forhold, som særlig har Betydning for Ildvirkningen (Maalets Afstand, Størrelse eller Udstrækning, dets Bevægelse, Terrainets Form og Beskaffenhed omkring Maalet, Kampmidlernes Art og Antal, Vejrforholdene m. m.).

Den Virkning, der kan opnaas ved Skydning af et større Antal Skytter, beror væsentlig paa, at disses Ild fordeles og samles paa hensigtsmæssig Maade. Jo større Fjendens Tab ved Ilden er inden for begrænset Tid og Rum, des større er dens moralske Virkning.

Mod smaa spredte Maal kan der ved en vel ledet og vel udført Skydning opnaas nogen Virkning paa Afstande indtil 800 m, udover 800 m kun ved at sætte en betydelig Ammunitionsmængde ind (jfr. Punkt 60, 2. Stykke).

Høje, dybe, brede og tætte Maal (saasom Artilleri i Bevægelse, Kolonner) kan med Udbytte beskydes allerede fra 1200 m, i særlig gunstige Tilfælde endog fra 1500 m. Ved saadan Fjernskydning kan der kun paaregnes afgørende Virkning, naar Afstanden er kendt, naar Ilden aabnes overraskende, og der anvendes tilstrækkelige Kræfter (mindst 4 Rekylgeværer) og hurtig Ild (jfr. Punkt 72), særlig fordi Maalet sjældent vil være blottet i over 1—2 Minutter.

Flankerende Ild og Skraaild (Krydsild) er i høj Grad virksom, ogsaa moralsk, alt efter Afstandens Størrelse og Maalets Art. Navnlig maa saadan Ild tilstræbes mod Maal, som er lidet saarbare ved frontal Beskydning eller maaske helt dækkede mod denne (jfr. Punkterne 60 og 65).

*56.**) Skydning over egne Tropper

*) Ved Fredsøvelser maa der kun skydes over Skiver.

med Rekylgeværer kan tillades i særlige Tilfælde, nemlig naar samtidig

a. den vandrette Afstand mellem Troppernes og Rekylgeværets Stilling ikke er over 50 m,
b. Rekylgeværets Sigtelinie under Skydningen gaar mindst 3 m over Troppernes Hoveder, og
c. Rekylgeværet er stabilt anbragt,

eller naar

d. egne Tropper er dækket mod Beskydning bagfra og bekendt med, at der vil blive skudt over dem.

57. Bataillonschefen og højere Førere vil under Kampen altid have andre Opgaver, fra hvilke deres Opmærksomhed ikke bør bortledes ved direkte Indgriben i Ildens Ledelse. Deres Medvirkning vil derfor navnlig gøre sig gældende derved, at de sender tilstrækkelige Kræfter (Personel, Materiel og Ammunition) frem til de Steder i forreste Kamplinie, hvorfra de ønsker at opnaa en stærkere eller mere koncentreret Ildvirkning.

Kompagnichefen maa i Angrebet i Almindelighed indskrænke sig til den taktiske Føring af Kompagniet, men giver dog, hvor Forholdene maatte gøre det ønskeligt, Befaling til, hvor eller naar Ilden skal aabnes. I Forsvaret lægger han ogsaa Ildplanen (jfr. Punkt 98).

Delingsføreren træffer ordentligvis Bestemmelse om Tidspunktet for Ildens Aabning (jfr. Punkt 17). Han leder kun Ilden personlig

i saadanne Tilfælde, hvor det er muligt at holde Grupperne nogenlunde samlet, eller hvor Ilden afgives paa større Afstande (jfr. Punkt 72). Derimod søger han altid — særlig i Forsvaret — at ordne Samarbejdet ved Ildens Afgivelse mellem Delingens Grupper indbyrdes og mellem disse og Nabogrupperne efter den lagte Ildplan. Iøvrigt griber han kun undtagelsesvis regulerende ind i selve Skydningen, men har Opmærksomheden henvendt paa Fjenden, Føringen og Ammunitionsforsyningen.

Angaaende Delingførerens Plads henvises til Punkt 101.

Gruppeføreren skal saa længe og i saa stor Udstrækning som muligt holde Ledelsen af Gruppens Ild i sin Haand. Han skal dog først og fremmest have sin Opmærksomhed henvendt paa Gruppens Rekylgevær, i hvis Nærhed han derfor ordentligvis bør opholde sig. Han vil derimod som Regel ikke kunne lede Ilden fra Gruppens øvrige Skytter, men han maa ved ganske korte Ordrer, særlig om Maal og Viser, der skal kunne forplante sig fra Mand til Mand gennem Gruppen, kunne gøre sin Indflydelse gældende ogsaa paa disse.

I Tilfælde, hvor Gruppens Rekylgevær ikke kan bringes til at funktionere, samler han Geværskytternes Ild mod de vigtigste Maal (jfr. Punkterne 54 og 76).

Skytten — Rekylgeværskytten eller Geværskytten — skal være saaledes uddannet, at han kan lede sin egen Ild paa Afstande inden

for 600 m. Han maa derfor ved Uddannelsen opnaa fuld Fortrolighed med Ildledelsens Elementer og deres Betydning, saaledes som den er fremstillet i det følgende. Han skal være klar over, at han ofte kun vil faa opgivet enkelte af disse Elementer og selv maa træffe Bestemmelse med Hensyn til de øvrige, eller at han endog, hvis Førerne falder, eller Ledelsen glipper, kan blive ganske overladt til sig selv og derfor paa egen Haand skal kunne afgive sin Ild. Dette sidste vil endog hyppigst være Tilfældet for Geværskytternes Vedkommende.

Naar Kommando eller Signal (Tegn) til Ildens Standsning gives, skal Skytten ikke alene selv ufortøvet holde op at skyde; men det er tillige hans Pligt ved samlet Skydning, hvis hans Sidemænd vedbliver at skyde, at gøre dem opmærksom paa, at Befaling til Ildens Standsning er givet.

58. Ildledelsen omfatter i sin Fuldstændighed følgende Elementer:

Valg af Støttemidler (gælder kun Rekylgeværet),
Valg og Udpegning af Maal,
Bestemmelse af Afstanden,
Valg og Regulering af Viser,
Fordeling af Ilden,
Valg af Retningspunkt (-linie),
Valg og Vekslen af Ildmaade (Ildtempo),
Aabning af Ilden,
Iagttagelse af Ildvirkningen,
Opretholdelse af Ilddisciplinen,
Regulering og Erstatning af Ammunition.

Naar Førere og Skytter bevarer deres Koldblodighed og i Forening stræber efter en fuldstændig Løsning af alle disse Opgaver, skabes den fuldkomne Ilddisciplin (jfr. Punkt 74).

59. Med Hensyn til Valg af Støttemidler for Rekylgeværet i Angreb og Forsvar henvises til E. R. Punkt 98.

60. For at kunne træffe et rigtigt Valg mellem de forskellige Maal, der kan frembyde sig under Kamp, maa Førere (og Skytter) nøje iagttage Fjenden ikke alene i Fronten, men ogsaa til Siderne. Kun derved bliver de i Stand til at erkende hans Hensigter og derigennem hvert enkelt Maals Betydning for Kampen og til at bedømme Mulighederne for at støtte Nabogrupperne.

Idet man maa have for Øje, at afgørende Virkning med Rekylgeværer og Geværer kun kan ventes mod fjendtlige Styrker i Kampformation, naar de befinder sig inden for virksomste Skudomraade (600 m), er det forøvrigt ved Valget af Maalene disses øjeblikkelige, taktiske Betydning, der først og fremmest er afgørende. I Almindelighed vil det fjendtlige Fodfolk og særlig dets automatiske Vaaben være det vigtigste, mest lønnende og oftest eneste mulige Maal for Fodfolksilden, men der kan ogsaa forekomme Tilfælde, hvor andre Vaaben af samme Grund bør beskydes. Et andet Hensyn, der maa tages ved Valget af Maal, er Udsigten til at opnaa god Træfning; dette maa

lede til særlig at rette Ilden mod Maal af betydelig Højde, Dybde, Bredde og Tæthed, hvor saadanne undtagelsesvis maatte vise sig, ligesom til fortrinsvis at beskyde Fjenden, medens han er i Bevægelse, hober sig sammen eller paa anden Maade giver sig Blottelser. Kampforholdene vil dog oftest kræve, at Ilden maa rettes mod fjendtlige Tropper, der er mere eller mindre dækkede, og af hvilke man selv bliver beskudt. Forøvrigt maa det forlanges af veluddannet Mandskab, at det kan holde ud i fjendtlig Ild uden at besvare den.

I enkadreret Fægtning er det en Hovedregel, at Geværskytterne, naar de i større Antal deltager i Ildkampen, saavel i Angrebet som i Forsvaret vælger de Maal, som er lige over for dem. Hovedreglen gælder derimod ikke for enkelte Finskytter, der lejlighedsvis for at frigøre Rekylgeværet tager særlige Maal under Ild (jfr. Punkt 16).

Rekylgeværskytterne skyder under Angrebet ogsaa principmæssigt ligefrem, hvis de har Maal i Fronten, hvorfra de selv bliver beskudt. Men de skal gribe enhver Lejlighed, Terrainet maatte give dem, til dækket forfra (eller i Nødsfald kun skjult) at vælge og ved Skraaild at beskyde Maal foran Nabogruppernes Front (jfr. Punkt 19).

I Forsvaret derimod vil man som oftest, hvor Forholdene gør det ønskeligt, være i Stand til at indrette Rekylgeværernes Standplads saaledes, at de kan anvende den virksomme Skraa- og Krydsild.

Ofte vil imidlertid deres Hovedildopgaver være frontale, medens der desforuden kan tildeles dem een eller flere Biopgaver med skraa eller flankerende Skydning paa de allerkorteste Afstande (jfr. Punkt 98).

En hyppig Skiften af Maal svækker Ildvirkningen og bør saa vidt muligt undgaas (jfr. Punkt 65).

61. Udpegning af Maalet skal være kortfattet og tydelig. Oftest er det rigtigt først at henlede Skyttens (Skytternes) Opmærksomhed paa en iøjnefaldende Terraingenstand eller -stribe i Maalets Nærhed og dernæst udpege Maalets Plads i Forhold dertil. Ved samlet Skydning maa Førerne derved være opmærksomme paa, at dette Forhold ikke altid tegner sig paa samme Maade for alle Skytterne, hvis vedkommende Terraingenstand ligger nærmere eller fjernere end Maalet.

62. De Førere, hvem Ildledelsen paahviler, bør ikke indskrænke sig til at bedømme Afstanden til Maalet, hvilken Bedømmelse altid er meget usikker, men de skal benytte alle Midler, som Forholdene frembyder, og Situationen tillader, til at lade maale Afstanden nøjagtigt; hertil benyttes først og fremmest Afstandsmaaler og Kort; kun inden for ca. 400 m kan man nøjes med Bedømmelse.

Afstandstagernes Plads er i Kommandogruppen, men de bør, naar Ildangrebet begynder, som Regel sendes frem til Delingerne i Ildfronten. Hvis de ikke beordres til at maale bestemte Afstande, foretager de af sig selv saa-

danne Maalinger, som de skønner kan faa Betydning, og lader Resultaterne kort og tydeligt gaa videre til begge Sider. Benyttes Instrumentet ikke til Afstandsmaaling, skal det anvendes som Kikkert til Eftersøgning af farlige og lidet synlige Maal.

Under Forsvaret skal Afstandene til iøjnefaldende Punkter, Linier eller Flader i Forterrainet, der kan faa Betydning for Ildledelsen, være omhyggeligt udmaalt og bekendtgjort for vedkommende.

63. Udsigten til at faa god Træfning ved direkte Sigtning paa Maalet er i høj Grad betinget af, at man skyder med et Viser (Viserer), der svarer til Afstanden, saa at man faar Nedslagene rigtigt placerede over Maalet.

Baade for Gevær 1889 og Rekylgevær gælder følgende Regler for Valg af Viser:

Afstanden bedømt	indtil 800 m 1 Viser, fra 800—1200 m 2 Viserer, over 1200 m skydes ikke.
Afstanden maalt	indtil 1200 m 1 Viser, over 1200 m 2 Viserer.

I særlige Tilfælde (enfilerende Ild, Beskydning af dybe Kolonner) kan 2 Viserer anvendes ogsaa inden for de angivne Afstande for 1 Viser.

2 Viserer tages altid med 100 m Mellemrum; de fordeles ligeligt baade paa Rekylgeværerne og Geværer 1889.

Ved Beskydning af angribende Rytteri bruges altid laveste Viser.

64. Viseret ændres, naar det viser sig at være forkert, f. Eks. ved Iagttagelse af Nedslagene, efter fuldført Afstandsmaaling, naar der ikke spores Virkning paa Fjenden, og naar Fjenden under Bevægelse kommer ud af det Nedslagsbælte, der svarer til det anvendte Viser.

Skydes der med 1 Viser, vil det være fordelagtigt at skifte med 100 m ad Gangen. Bruges 2 Viserer, sættes det, der skal skiftes, 200 m op eller ned.

Viseret ændres aldrig, saalænge Fjenden er under Bevægelse og frembyder et saarbart Maal.

Angaaende Bestemmelse af Viser, naar der ikke sigtes direkte paa Maalet, henvises til Punkt 70.

65. En efter de enkelte Maals Vigtighed afpasset Fordeling af Ilden er af stor Betydning; der bør derfor angives Grænser, indenfor hvilke de enkelte Delinger skal holde ethvert Maal, der maatte vise sig, under Ild.

Naar denne Betingelse er opfyldt, staar det Rekylgeværerne frit at benytte Chancen til at beskyde fordelagtige Maal uden for de opgivne Grænser (jfr. Punkt 60, 4. Stykke).

Fægtningssituationen vil dog ofte kræve, at en stor Del af Ilden samles mod et eller flere Punkter af den fjendtlige Zone, f. Eks. til Nedkæmpelse af Maskingeværer eller for at opnaa Ildoverlegenhed paa de Dele af den fjendtlige Front, hvor der skønnes at være Mulighed for Indbrud.

Over samme Maal af nogen Bredde bør Ilden fordeles ligeligt; dette opnaas:

med Rekylgevær, ved at der anvendes Punktild i Byger med nyt Retningspunkt for hver Byge eller i visse Tilfælde paa de kortere Afstande Fejeild, saaledes som nærmere forklaret i Punkt 68 a.,

med Gevær 1889, ved at hver Skytte inden for 300 m skyder paa flere ved Siden af hinanden værende fjendtlige Skytter, der ligger i den Del af Maalet, der svarer til hans Plads i egen Ildfront.

Kun under særlige Forhold bør det være nødvendigt, at Førerne griber regulerende ind, som f. Eks.:

1. naar der skal skydes Skraaild eller Krydsild,
2. naar der skal anvendes Retningslinie uden for Maalet, fordi dette bevæger sig til Siden, eller der er stærk Sidevind (jfr. Punkt 66), og
3. naar der skal anvendes Retningslinie foran eller bag Maalet, altsaa ved Skydning med indirekte Sigte eller indirekte Skydning (jfr. Punkt 70 b. og c.).

66. Som Højderetningspunkt (-linie) tages som Regel Foden af Maalet undtagen ved Brugen af Viser 400 og lavere Viserer. Skytterne skal være uddannede til i hvert enkelt Tilfælde selv at kunne vælge deres Højderetningspunkt ved Brugen af de faste Viserer (jfr. E. R., Punkt 100).

Ved skjult Skydning vælger hver Skytte sit Hjælperetningspunkt. Ved Skydning med indirekte Sigte og ved indirekte Skydning befales Hjælperetningspunkt (-linie) (jfr. Punkt 70).

Sideretningspunkt befales eller vælges af Skytten selv, naar der er Sidevind og Maalet er smalt, eller naar Maalet er i Bevægelse til Siden. Det angives som Regel i Forhold til Maalets Kant. Er Sideafvigelsen saa stor, at der maa sigtes langt udenfor Maalet, kan tydeligt fremtrædende Terraingenstande til Siden af Maalet, men helst omtrent i samme Afstand som dette, benyttes som Retningspunkter.

67. Ildmaaden retter sig efter Situationen, Kampens Formaal, Maalets Afstand og Beskaffenhed og den Ammunitionsmængde, der staar til Raadighed.

Er Afstanden stor, Belysningen uheldig og Maalet lille eller vanskeligt at skelne, vil Ilden i Reglen blive langsommere. Sættes Ildtempoet op, medfører det ganske vist i Almindelighed, at Ildkraften vokser, naar Mandskabet er vel uddannet, men ikke i samme Grad som Ammunitionsforbruget. Ikke des mindre vil Forholdene af og til kræve en stor Skudhastighed for i kort Tid at opnaa en forøget Virkning.

Ved forskellige Lejligheder kan det være af Vigtighed ikke at skyde langsommere end Fjenden for ikke at lide større Tab i samme Tid. Som Regel vil Muligheden for at opnaa For-

maalet med Fægtningen være betinget af, at der vindes Ildoverlegenhed — først og fremmest ved bedre, men undertiden ogsaa ved hurtigere Skydning end Fjendens.

68. Ildmaaderne er for Rekylgeværet »Automatisk« og »Enkelt«.

a. Automatisk Ild er den normale.

Den udføres enten som Punktild eller som Fejeild, der begge afgives i »Byger«, hvis Størrelse retter sig efter Forholdene. Forskellen bestaar i, at Skytten under Afgivelsen af en Byge ved Punktild søger at fastholde samme Retningspunkt, medens han ved Fejeild systematisk flytter Sigtet til Siden. Inden hver ny Byge skal Skytten rette sit Sigte med største Omhu.

Punktilden er den vigtigste. Den afgives i Byger paa 4—20 Skud. Normalt bruges Byger paa 4—6 Skud, altsaa 4 Byger pr. Magasin. Smaa spredte og fjerne Maal beskydes med de korteste Byger, større, klumpede og nære Maal med de længste. I visse Tilfælde kan det endvidere have Betydning, at Rekylgeværskytten ved Hurtigild i Byger paa 20 Skud kan bibringe Fjenden den Tro, at han har et Maskingevær overfor sig. Idet Rekylgeværets virksomme Sidespredning kan regnes til lige saa mange Meter, som Afstanden til Maalet er Hektometer, maa man fordele Ilden over Maal, som er bredere end Sidespredningen, ved for hver Byge at vælge et nyt Retningspunkt.

Inden for ca. 400 m er det i Reglen bedst og simplest at rette hver Byge mod en fjendtlig Skytte. Denne Fremgangsmaade er imidlertid for langsom og lidet virksom, hvis Fjenden inden for 400 m viser større Maal, saasom Rytteri, Grupper, der springer frem, el. lign., der ikke kræver saa stor Præcision. Der anvendes da Fejeild.

Fejeilden bruges ifølge sin Natur kun mod brede Maal og afgives i Byger paa 10—20 Skud efter Breddeudstrækningen.

Reglen bliver altsaa:

Udover 400 m anvendes Punktild i kortere eller længere Byger, med samme eller skiftende Retningspunkt alt efter Forholdene,

inden for 400 m anvendes Punktild paa samme Maade, naar Maalet er i Ro, men Fejeild, naar det er i Bevægelse.

b. Enkeltskydning bruges kun i følgende Tilfælde:
   1. For at spare Ammunition, naar Ilden skal vedligeholdes mod smaa spredte Maal eller en Skyttegrav (Terrainfold), bag hvilken Fjenden dækker sig, i den Hensigt at holde ham nede, i hvilket Tilfælde der kan afgives en hurtigere eller langsommere Enkeltskydning mod vedkommende Krete, selv om intet Maal er synligt.
   2. Ved Skydning under Bevægelse (jfr. Punkt 70 d.).

3. Under Ildpauser med Rekylgeværet for at prøve, om det stadig funktionerer sikkert.

69. Ildmaaderne er for Gevær 1889 Skytteild, der kan være langsom, almindelig eller hurtig, og Magasinild.

a. Skytteild giver i Forhold til Patronforbruget den bedste Virkning og bør derfor fortrinsvis anvendes. Den langsomme, nøjagtige Skytteild er Reglen, og den bruges fortrinsvis af Skytter, der udfører Finskydning, f. Eks. som i Punkt 16 omtalt. En livligere Ild kan være paa sin Plads paa ganske korte Afstande og mod Maal, som kun en kort Tid frembyder gode Betingelser for Træfning. Mandskabet bør vænnes til af sig selv at forstærke Ilden i Øjeblikke, der frembyder saadanne gunstige Betingelser, og atter skyde langsommere, naar Grunden til den hurtigere Skydning ikke længere er til Stede. Ved Ildoverfald vil en livlig Ild som oftest være hensigtsmæssig.

Anser Førereñ det ved samlet Skydning for nødvendigt at gribe ind for at forandre Skydningens Hurtighed, kan det ske derved, at han, efter om fornødent at have benyttet Fløjten, kommanderer »langsommere!« eller »hurtigere!«. Skal Ilden afgives meget langsomt, kan han bestemme, at kun enkelte Skytter skyder.

b. Magasinilden kommer fortrinsvis til Anvendelse paa kort Hold under kritiske Forhold, saaledes mod en fremstormende Fjende eller angribende Rytteri, ved Modstød og overraskende Sammenstød (ogsaa af Patrouiller og Enkeltmand). I Nærkampen er Geværskuddet fra staaende Stilling et af de virksomste Kampmidler.

70. Under visse Forhold kan følgende særlige Skydemaader komme til Anvendelse ved Skydning baade med Rekylgevær og Gevær 1889.

a. Skjult Skydning bruges, naar Maalet ikke kan ses i Anslagsstillingen, i Reglen den liggende, men derimod, naar Skytten rejser sig mere eller mindre. Viseret svarer til Afstanden; hver Skytte vælger selv sit Retningspunkt paa den skjulende Terraingenstand.

b. Skydning med indirekte Sigte anvendes, naar det til direkte Sigte svarende Retningspunkt paa Maalet (eller i dettes umiddelbare Nærhed) ikke eller kun meget utydeligt kan ses med blotte Øjne. Som Hjælperetningspunkt (-linie) vælges et skarpt markeret Punkt (Linie) foran eller bag Maalet. Det dertil svarende Viser bestemmes ved en Prøve, f. Eks. med et Rekylgevær med Kolbestøtte (Gevær støttet paa Bajonet el. lign.).

c. Indirekte Skydning anvendes kun af Tropper, som ikke selv bliver beskudt, og

naar der er god Tid til de fornødne Forberedelser. Det maa endvidere kræves, at Maalet er forholdsvis stort og ubevægeligt, at Højder og Afstande er kendte, at Kuglebanens Krumning gør det muligt at opnaa Virkning, og at der haves rigelig Ammunition til Raadighed. Der sigtes med det beregnede Viser paa Overkanten af den Terraingenstand, som skjuler Maalet. Undertiden kan indirekte Skydning kombineres med Skydning over egne Tropper, naar Betingelserne herfor er opfyldte (jfr. Punkt 56).

d. Skydning under Bevægelse med Rekylgevær kan komme til Anvendelse under Angrebet (Modstødet) inden for ca. 200 m, særlig umiddelbart før Stormen paa den fjendtlige Stilling, for at hindre Resterne af Besætningen i at komme til Ildlinien, medens der springes frem.

(Nærmere Oplysninger om de under a.—d. nævnte Skydemaader, hvoraf b. og c. kun forekommer som samlet Skydning, findes i Skydereglementet.)

e. Skydning i Mørke bruges foruden om Natten i taaget og røgfyldt Luft til at holde bestemte Terrainafsnit under Ild. Geværernes rette Elevation maa fastsættes ved Dagslys. Rekylgeværerne anbringes i Tappelejer eller i Rammer (jfr. Punkt 59), saaledes at deres Højderetning og (eller) Sideretning kan fikseres eller begrænses; i Nødsfald anvendes Kolbestøtten.

f. Dækket Skydning anvendes af Forsvareren ved Dagslys, hvor Forholdene tillader det. Den foregaar paa lignende Maade som angivet ved Skydning i Mørke. I Forbindelse med Gevær 1889 kan dog benyttes Sigteperiskop.

71. Tidspunktet for Ildens Aabning beror først og fremmest paa de foreliggende Kampforhold og fastsættes derfor, i hvert Tilfælde første Gang, af Førerne (jfr. Punkt 57).

Principmæssig vil det være rigtigt først at begynde Ilden, naar den lover tilstrækkelig Virkning. At aabne Ilden for tidligt er et Tegn paa Uro og manglende Selvtillid. Patronforbrug uden tilsvarende Virkning er ikke blot en unyttig Ødslen med egen Kraft, men er ogsaa skikket til at hæve Modstanderens Selvfølelse. Ilden maa til enhver Tid straks kunne standses, naar den afgives paa Kommando; forsvinder Maalet, skal den, hvis ikke andet befales, ophøre af sig selv (jfr. dog Punkt 68 b.).

I Angrebet er det af største Vigtighed at naa saa nær ind paa den fjendtlige Stilling som muligt, forinden Ilden aabnes, dels af Hensyn til Vanskeligheden ved Ammunitionsforsyningen, og dels fordi Ildvirkningen paa de kortere Afstande er mindre afhængig af en nøjagtig Bestemmelse af Afstanden.

Hvor det drejer sig om at føre et Angreb til Bunds, bør alle Bestræbelser gaa ud paa, skjult af Terrainet, Mørke, Taage, Røgbomber eller lignende, at snige sig i det mindste ind paa

800—600 m fra den fjendtlige Forsvarszones forreste Dele, inden Ilden aabnes.

I Forsvaret kan det derimod paa Grund af et bedre Kendskab til Afstandene i Forterrainet og lettere Adgang til Erstatning af Ammunitionen ofte være fordelagtigt ogsaa at beskyde Fjenden paa længere Afstande. Jo før Forsvareren kan tvinge Angriberen til at standse sin Fremrykning for at optage Ildkampen, des større Udsigt vil der oftest være til at afslaa Angrebet. I saa Henseende er fremskudte isolerede Grupper i godt maskerede Stillinger af betydelig Virkning, særlig naar de er i Stand til at yde hinanden gensidig Støtte ved flankerende Ild.

Mod angribende Rytteri aabnes Ilden først inden for ca. 500 m og med laveste Viser (jfr. Punkterne 63 og 69 b.).

72. En samtidig og overraskende Aabning af Ilden er i Reglen af væsentlig Betydning for dens Virkning, ikke mindst den moralske. Det kan derfor være hensigtsmæssigt overalt, hvor Forholdene tillader det, navnlig naar man er i Dækning eller Skjul bag en Stilling, at forberede et saadant Ildoverfald ved i Forvejen at orientere Skytterne, lade dem stille Viserer o. s. v.

Ildoverfald er lettest at udføre med Rekylgeværer alene og svarer i særlig Grad til dette Vaabens Art. Men paa større Afstande vil Tropper, der ikke er i Engagement, undertiden have Mulighed for at udføre Ildoverfald som

samlet Skydning (jfr. Punkt 54). I saa Fald forholdes som i Punkt 76 angivet.

73. Ildvirkningen kan bedømmes ved Hjælp af Nedslagene, Fjendens Handlinger eller Tab og hans Ildvirkning paa egne Skytter.

Ikke alene Befalingsmændene, men ogsaa Skytterne selv og særlig Hjælperne bør stadig nøje iagttage Ildvirkningen for at komme til Erkendelse af, hvorvidt Viser og Retningspunkt (-linie) er rigtigt valgt. Det maa herved erindres, at det langtfra er i al Slags Terrain, at Nedslagene kan ses, og selv om Terrainet i saa Henseende er gunstigt, vil de ofte kun kunne observeres foran Maalet. Paa Grund af Nedslagsbæltets Dybde, særlig paa de kortere Afstande, bør Viseret derfor ikke altid sættes op, selv om man iagttager Nedslag langt foran Maalet, naar blot der ogsaa falder Nedslag umiddelbart ved dette.

Paa længere Afstande er Brugen af Kikkert af stor Betydning ved Iagttagelse af Ildvirkningen. Kan Iagttagelsen ikke ske fra selve Ildfronten (-zonen), anvendes om muligt Observatører paa passende Steder udenfor denne.

Er Ildvirkningen daarlig, ændres Viseret (eller Retningspunktet) resolut. I Tvivlstilfælde sættes Viseret ned.

Det bør erindres, at et forøget Patronforbrug ikke giver en tilsvarende Forøgelse i Virkning, naar der slaas af paa Nøjagtigheden ved Skuddets Afgivelse. Under Uddannelsen skal der

arbejdes hen til hos Soldaten at vække og befæste Villien til at træffe med hver Byge eller hvert Skud, ligesom Betydningen af, at han selv eller Hjælperen iagttager Virkningen af Ilden, maa gøres ham klar.

74. Befalingsmændene i Ildfronten (-zonen) maa omhyggeligt opretholde Ilddisciplinen, som af Mandskabet kræver nøje Udførelse af de under Skydefægtningen givne Befalinger og Iagttagelse af de for Vaabnets Betjening og Skytternes Forhold i Kampen givne almindelige Forskrifter. Hertil maa regnes Benyttelse af Terrainet til Forøgelse af Skudsikkerheden og til Dækning, omhyggelig Indstilling af Viser, nøjagtig Afgivelse af Bygen eller Skuddet og Iagttagelse af Virkningen, endvidere at Opmærksomheden stedse er henvendt paa Fjenden og Førerne, at Skydningens Hastighed forøges eller formindskes efter de vekslende Betingelser for Træfning, at den muligt helt standses, naar Maalet forsvinder, og at der økonomiseres med Ammunitionen.

Som et Middel blandt andre til at haandhæve Ilddisciplinen og bevare Ro kan Førerne anvende Ildpauser, hvis Hyppighed og Varighed er afhængig af Situationen. Ildpauserne udnyttes altid af Rekylgeværskytterne til Pibeskiftning, Afkøling og Indsmøring af Rekylgeværerne, hvis Funktioneringssikkerhed desuden af og til prøves ved enkelte Skud (jfr. Punkt 68 b.), samt til Regulering af Ammuni-

tionen. Det skal herved iagttages, at den Rekylgeværammunition, der bæres af Grenaderer og Forsynere, bortskydes først, medens Rekylgeværskyttens og Hjælperens Ammunition saa længe som muligt bør forblive i Behold.

For øvrigt maa Ilddisciplinen være saaledes indarbejdet under Øvelserne i Fredstid, at den gør sig gældende selv under Kampforhold, hvor en Ledelse af Ilden fra Førerens Side vanskelig lader sig gennemføre eller ganske maa ophøre, ligesom ogsaa naar et større Antal af Befalingsmændene er blevne ukampdygtige, saaledes at Mandskabet mere eller mindre er overladt til sig selv (jfr. Punkt 57). I saadanne Tilfælde bør den enkelte Skytte bevare sin Besindighed og Omtanke og handle selvstændigt og i Overensstemmelse med de indøvede Regler, idet han ved sit Forhold og Eksempel søger at indvirke paa sine Kammerater.

75. Der bør af samtlige Førere, i hvis Haand Ildledelsen ligger, og af enhver Skytte, der afgiver sin Ild paa egen Haand, under alle Forhold iagttages en forstandig Økonomi med Ammunitionen, og det bør navnlig erindres, at Skydning mod smaa og fjerne Maal samt overilet Hurtighed ved Ildens Afgivelse nødvendigt medfører et i Forhold til Ildvirkningen stort Ammunitionsforbrug. Paa den anden Side maa den til Øjemedets Opnaaelse nødvendige Ammunitionsmængde fuldt sættes ind, naar det engang er bestemt, at et Maal

skal tages under Ild for at nedkæmpes. Med disse Hensyn for Øje bør man i Løbet af Kampen omgaas saa sparsommeligt med Ammunitionen, at man ikke i det afgørende Øjeblik kommer til at savne den for Opnaaelsen af det endelige Resultat fornødne Ammunition.

76. Den Maade, hvorpaa samlet Skydning udføres, afhænger i høj Grad af Fægtningssituationen.

Ved Ildoverfald og indirekte Skydning, der foregaar paa længere Afstande, og hvor vedkommende Styrke ikke er direkte beskudt, kan den samlede Skydning omhyggeligt forberedes, idet der tages Hensyn til samtlige Ildledelsens Elementer, saaledes som disse er angivet i Punkt 58 og i de følgende Punkter nærmere forklaret.

Der bruges i saa Fald Avertissementerne: »Rekylgeværer!« og »Geværskytter!« for de Dele af Kommandoen til Ildens Aabning, som ikke er fælles for begge Vaaben, f. Eks.:

Lidt til venstre!
Vej ved gul Gaard!
Kolonnen!
800!
1 Kolonnebredde til højre!
Rekylgeværer! Punktild!
Geværskytter! Hurtigt!
Skyd!

I saadanne Tilfælde, hvor en Gruppefører paa kort Afstand fra Fjenden og i dennes Ild

samler den spredte Skydning fra en eller flere Gruppers Geværskytter mod vigtige Maal (jfr. Punkterne 54 og 57), maa Ledelsen derimod oftest indskrænke sig til Opgivelse af Maal og Viser, hvilke Ordrer da skal kunne forplante sig fra Skytte til Skytte.

Sjette Afsnit.

De enkelte Troppeleds Kamp.

Ellevte Kapitel.

Regimentet.

77. Regimentets Formering i Dybden og Bredden afhænger af Fægtningssituationen. Formeringen i Dybden foregaar i en eller flere, som oftest 2 eller 3 Træfninger.

78. Kræfterne fordeles som Regel ikke ligeligt inden for Regimentets Front. Paa Grundlag af Oplysningerne om Fjenden og om Terrainets Beskaffenhed samles Hovedkræfterne i Angrebet paa de Dele af Fronten, hvor Betingelserne for at opnaa et godt Resultat af Kampen er de gunstigste, f. Eks. fordi Stødet her vil træffe et svagt Punkt i den fjendtlige Stilling, eller fordi Terrainet her i særlig Grad begunstiger en Fremrykning. I Forsvaret samles Kræfterne særligt paa de Dele af Fronten, hvor denne efter Terrainforholdene er vanskeligst at forsvare, eller hvor Betingelserne for Modangreb er særlig gunstige.

79. Naar Regimentet skal udfoldes til Fægtning, tildeler Regimentschefen hver Bataillon sin Opgave.

Skal Regimentet gaa frem til enkadreret Angreb, gives der hver af Bataillonerne i 1. Træfning et bestemt afgrænset Angrebsbælte, inden for hvilket den paagældende Bataillon har Ansvaret for Kampens Udvikling. Den Linie i Terrainet, hvortil Angrebet skal gennemføres, og de Terrainafsnit, i hvilke der af Hensyn til Enhed i Ledelsen skal gøres Holdt under Fremrykningen (jfr. Punkt 11), fastslaas.

Skal Regimentet besætte en Forsvarsstilling, tildeles der hver af Bataillonerne i 1. Træfning en bestemt afgrænset Del af denne, indenfor hvilken Bataillonen har Ansvaret for Forsvaret.

Maskingeværkompagniet og Minekasterdelingen fordeles som Regel til Bataillonerne i 1. Træfning. Chefen for Maskingeværkompagniet og Føreren for Minekasterdelingen opholder sig ordentligvis hos Regimentschefen. Efter dennes Ordre sørger de for, at Maskingeværkompagniet (Minekasterdelingen) bliver anvendt og fordelt (eventuelt omfordelt) saaledes, at Regimentschefens Planer paa virksomste Maade fremmes.

Regimentschefen træffer de fornødne Foranstaltninger for Ordningen af Forbindelsestjenesten, Ammunitionsforsyningen og Sundhedstjenesten og vælger sin Plads saaledes, at han har det fornødne Overblik over Kampens Gang.

80. Bataillonerne i 1. Træfning sætter de for-

nødne Kræfter ind paa at løse de Fægtningsopgaver, de har faaet tildelt. Om fornødent maa 2. (3.) Træfning gribe ind.

I Angrebet kan dette gøres enten ved, at der stilles friske Kræfter til Raadighed for 1. Træfning, ved at Dele af 2. Træfning overføres til 1., eller ved, at en i 1. Træfning kæmpende Troppeenhed, hvis Kræfter er forbrugt, afløses af en tilsvarende Troppeenhed fra 2. Træfning.

Den første af disse Fremgangsmaader medfører den Ulempe, at Regimentsreserverne let smuldrer hen, hvorved Regimentschefen paa et forholdsvis tidligt Tidspunkt unddrages Indflydelse paa Kampens videre Udvikling. Den vil ikke desto mindre være nødvendig, hvor Terrainet kun giver ringe Dækning. — Den anden af de nævnte Fremgangsmaader vil, hvor Terrainet giver fornøden Dækning (jfr. Punkt 23), befri Ildfronten for sønderskudte Troppedele, hvis Angrebskraft er brudt, og som derfor kun vil virke hemmende paa Fremaddriften i Angrebet. Saadanne Troppedele vil, naar de reorganiseres bag Fronten og faar nogen Hvile, atter kunne finde Anvendelse ved at indgaa som Reserver i 2. eller 3. Træfning.

I Forsvaret benyttes 2. Træfning som Regel til Modangreb eller til ved Forsvar af den Zone, i hvilken den er etableret, at opfange Stødet, saafremt det skulde lykkes Fjenden at fortsætte Angrebet ud over den af 1. Træfning forsvarede Zone.

Tolvte Kapitel.

Bataillonen.

81. Kampen gennemføres af Kompagnierne, der saa kraftigt som muligt støttes af Ild fra de Bataillonen tildelte Maskingeværer og Minekastere.

Maskingeværernes og Minekasternes Opgaver er angivet i Punkterne 5, 13, 26, 27, 34, 35, 42 og 43.

82. Det nøje Samarbejde, der maa finde Sted mellem Maskingeværerne og Fodfolkets forreste Led, kræver en saa snæver Forbindelse, at en Del af de tildelte Maskingeværer som Regel maa udstykkes saaledes, at nogle eller alle Kompagnier faar Maskingeværer underlagt.

Desuden er det af Betydning, at Bataillonschefen er i Stand til for kortere eller længere Tidsrum at forøge Ildkraften paa visse Dele af Fronten efter den øjeblikkelige Fægtningssituations Krav. For saaledes at kunne raade over en let bevægelig, kraftig Ildreserve maa Bataillonschefen dog tilstræbe at bevare enkelte af Maskingeværerne samlet direkte under Bataillonen.

Hovedsagen er, at Maskingeværernes Ydeevne bliver udnyttet i fuldt Omfang under passende Hensyn til Ammunitionsforbruget. En Maskingeværenhed, der har faaet tildelt en bestemt Opgave, skal derfor uopholdelig vende tilbage til den Styrke, hvorfra den er udskilt, saasnart den paagældende Opgave er løst.

Naar en Del af Maskingeværkompagniet underlægges en Bataillon eller et Kompagni, træffer Bataillonschefen (Kompagnichefen) Bestemmelse om Maskingeværernes taktiske Anvendelse. Chefen for Maskingeværkompagniet forbliver dog foresat for de paagældende Maskingeværenheder med Hensyn til Vaabnenes tekniske Brug, og han sørger for, at den fornødne Maskingeværammunition tilføres den Bataillon, som har faaet Maskingeværerne tildelt.

Bliver en Maskingeværgruppe indviklet i Nærkamp under saadanne Forhold, at den vanskeligt kan forsvare sig selv, er det en Pligt for de nærmeste Kampgrupper at beskytte den.

Det er nødvendigt, at Ilden fra Maskingeværerne ledes med meget Initiativ af de lavere Befalingsmænd (Delingsførere, Gruppeførere); disse skal derfor af al Magt bestræbe sig for at forstaa den øjeblikkelige Fægtningssituations Krav. Udeblivelse af Ordre til at aabne Ilden vil aldrig være en Undskyldning for en Maskingeværfører, dersom Fodfolkets øvrige Dele i afgørende Øjeblikke har maattet savne en Ildunderstøttelse, som kunde have været ydet dem.

83. De Bataillonen eventuelt tildelte Minekastere kan enten forblive samlede under Bataillonen, eller de kan underlægges de Kompagnier, der maatte faa mest Brug for dem. Principperne i saa Henseende er de samme som i Punkt 82 for Maskingeværerne angivet.

I Overensstemmelse med den modtagne Befaling støtter de Kompagniernes og Maskingeværernes Kamp. Hvor Ordrer maatte udeblive, løser de denne Opgave paa eget Initiativ, idet de lægger deres Ild over de Punkter i det af Fjenden besatte Terrain, hvorfra der kraftigst virkes mod egne Tropper, eller mod Punkter, hvor man kan vente særlig god Virkning (f. Eks. Sammenhobning af Tropper i Lavninger, der danner døde Vinkler for de andre Vaaben o. lign.).

84. Bataillonens Formering i Dybden og Bredden afhænger af Fægtningssituationen. Dybdeformeringen maa ikke være større, end at Reserverne rettidigt kan gribe ind i Kampen ved Ildfronten (Ildzonen). Under Hensyn hertil bør den ikke overstige 2000 m, og den vil oftest være mindre. Formeringen foregaar i en eller flere L i n i e r. Kæmper Bataillonen enkadreret, saaledes at ingen operative Hensyn gør sig gældende, tjener de bageste Linier kun til at støtte og nære den Kamp, der indledes af første Linie. Frontbredden for en enkadreret Bataillon kan i Angrebet i Almindelighed variere mellem 400 og 800 m, i Forsvaret mellem 600 og 1200 m. Kæmper Bataillonen isoleret, kan Frontbredden være større. Kræfternes Fordeling i Bredden foregaar iøvrigt efter de i Punkt 78 for Regimentet angivne Principper, omend Betingelserne for disses Anvendelse som Regel kun er til Stede i mindre Grad indenfor en Bataillons Front.

85. Naar Bataillonen skal udvikles til Fægtning, tildeler Bataillonschefen hvert Kompagni sin Opgave. Han giver herunder de fornødne Befalinger om de eventuelt tildelte Maskingeværers og Minekasteres Fordeling og Anvendelse.

Skal Bataillonen gaa frem til Angreb, vil Bataillonschefen ofte angive Bataillonens samlede Frontbredde under dette (Bataillonens Angrebsbælte), ligesom der kan gives hvert af Kompagnierne i første Linie et bestemt Angrebsbælte. I mange Tilfælde vil det dog være bedre foruden Bataillonens Frontbredde kun at opgive hvert af Kompagnierne et Retningspunkt eller endog kun at opgive et af Kompagnierne et saadant og da udpege dette Kompagni som Ledekompagni. I sidstnævnte Tilfælde vælger de øvrige Kompagnier selv et Retningspunkt, der ligger saa langt ud til Siden for det opgivne, at deres Hovedfremrykningslinier bliver parallele med Ledekompagniets. Fordelen ved at regulere Bevægelsen ved et Retningspunkt i Stedet for ved Angrebsbælter bestaar deri, at Kompagnierne bliver mere frit stillet med Hensyn til Terrainbenyttelsen, end naar deres Fremrykningslinier er bestemte ved Angrebsbælter, udenfor hvilke de kun midlertidigt bør søge Dækning (jfr. Punkt 8). Der gives fornøden Befaling angaaende den Linie i Terrainet, hvortil Angrebet skal gennemføres, og de Terrainafsnit, i hvilke der af Hensyn til Enhed i Ledelsen skal gøres Holdt (jfr. Punkt 11).

Skal Bataillonen besætte en Forsvarsstilling, tildeles der hvert af Kompagnierne i 1. Linie en bestemt afgrænset Del af denne, indenfor hvilken Kompagniet har Ansvaret for Forsvaret. I Forsvaret ligger Maskingeværernes Virkeområde som Regel mere indenfor Bataillonens Rammer end indenfor Kompagniernes. Bataillonschefen udarbejder derfor ordentligvis Ildplanen (jfr. Punkt 40) for Maskingeværernes Vedkommende, saaledes at deres Stillinger og Skudlinier kommer til at danne Skelettet i Stillingen.

Bataillonschefen træffer de fornødne Foranstaltninger for Ordningen af Forbindelsestjenesten, Ammunitionsforsyningen og Sundhedstjenesten og vælger sin Plads saaledes, at han har det fornødne Overblik over Kampens Gang.

86. Under Angrebet trænger Grupperne i Ildfronten fremad — saavidt muligt uden om de fjendtlige Modstandspunkter — for at bore sig ind i Stillingen uden Hensyn til, at de derved efterlader Reder i kampdygtig Stand bag deres Front. Saadanne Reder skal erobres af dertil udpegede Dele af Reserverne (jfr. Punkterne 25 og 31). Hvor det er muligt, beordrer Bataillonschefen allerede ved Angrebets Begyndelse bestemte Styrker til at foretage denne Rensning af Terrainet. For at kunne give Ordren allerede paa dette Tidspunkt, maa man have et indgaaende Kendskab til den fjendtlige Stillings Besættelse. Hvor et saadant Kendskab

ikke er til Stede, maa Ordren udgives under Angrebet, saasnart Forholdene har klaret sig tilstrækkeligt.

Princippet er dette, at Ildfronten ikke maa komme til at kæmpe en isoleret Kamp, fordi de forreste Reserver er saaledes optaget af Kampen mod Reder bag Ildfronten, at denne kommer til at savne den nødvendige umiddelbare Støtte. Paa den anden Side maa Dybdeformeringen ikke formindskes i uforsvarlig Grad derved, at længere tilbage værende Reserver trænger frem til Terrainet tæt bag Ildfronten for at optage Kampen mod de omhandlede Reder. Fremgangsmaaden bliver da følgende. Hvor Angrebet gælder en tyndt besat Zone eller en Række isolerede Modstandsøer, gennem hvilken Ildfronten forholdsvis hurtigt kan arbejde sig frem, skal de forreste Reserver følge Ildfronten, og Bataillonschefen beordrer da Reserver i 2. eller 3. Linie til at foretage Rensningen. Gælder Angrebet en tæt besat Forsvarszone, vil Ildfronten kun kunne rykke langsomt frem, og Reserverne vil let kunne følge den. Rensningen foretages da af Reserver, der er rykket frem tæt bag Ildfronten.

87. Under Angrebet forstærkes eller afløses Kompagnier i første Linie, hvis Kraft er udtømt, efter de i Punkt 80 angivne Principper. Afløste Kompagnier reorganiseres i det Omfang, hvori det er muligt, og anvendes derefter paany som Reserver.

Hvor en Bataillon under Fremrykningen er længere tilbage end en Nabobataillon, kan førstnævnte Bataillons Reservekompagnier ofte med Fordel anvendes til Udførelse af Flankeangreb, der iværksættes fra Nabobataillonens Angrebsbælte.

88. Har en Bataillon ført et Angreb igennem indtil den af Regimentschefen fastsatte Linie (jfr. Punkt 79), og er i vedvarende snæver Kampføling med Fjenden, eller tvinges den af Fjendens Modstand til at standse Fremrykningen, forinden denne Linie er naaet, skal Bataillonschefen træffe defensive Foranstaltninger for at fastholde det vundne Terrain (jfr. Punkt 33).

Forsvaret organiseres i Dybden efter de i III. Afsnit udviklede Principper. En Del af de i Ildfronten indsatte Styrker og af de til umiddelbar Støtte for denne bestemte Reserver vil kunne drages tilbage, idet der som Regel vil behøves færre Tropper til at forsvare et Terrainafsnit end til at angribe det. Stillingen skal have Tilslutning til Nabobataillonens Stilling — eventuelt efter den paagældende højere Førers Anvisninger.

I mange Tilfælde vil de heraf nødvendiggjorte Bevægelser m. m. først kunne udføres efter Mørkets Frembrud.

Trettende Kapitel.

Kompagniet.

Det enkadrerede Angreb.

89. Kompagniets Formering i Dybde og Bredde afhænger af Fægtningssituationen. Dybden bør ikke overstige 1000 m; den vil oftest være mindre. Under afgørende Angreb bør et Kompagnis Frontbredde som Regel ikke overstige 300 m.

90. Under Benyttelsen af Terrainets Former til Skjul og Dækning fører Kompagnichefen under Angrebsmarchen Kompagniet frem mod det af Fjenden besatte Terrain. Saalænge der haves Sikkerhed for, at Beskydning er udelukket, foregaar Bevægelsen som Regel i sluttet Orden under Kompagnichefens direkte Ledelse. Naar Kompagniet nærmer sig et Terrain, hvor det kan begynde at vente fjendtlig Artilleriild, maa det som oftest foretage en Delingsudfoldning (jfr. Punkt 10). Kompagnichefen giver da i Kommandoform en kort Instruktion til Delingsførerne om den Formation, i hvilken Kompagniet skal fortsætte Fremrykningen, udpeger en Lededeling og angiver et Retningspunkt. Lededelingen retter sin March mod det angivne Retningspunkt; de øvrige Delinger retter under denne Del af Fremrykningen deres March efter Lededelingen paa en saadan Maade, at Kompagniet forbliver i den af Kompagnichefen befalede Formation, idet dog Mellem-

rum og Afstande kan variere efter Forholdene. Saalænge Kompagniet marcherer frem paa denne Maade, vil Kompagnichefen, navnlig hvis han selv følger Lededelingen, endnu kunne bevare Kompagniet fast i sin Haand.

Naar den fjendtlige Ild tvinger dertil, foretager Kompagniet Gruppeudfoldning (jfr. Punkt 10). Under denne formerer Kompagniet sig paa 1 eller flere, som Regel 2, Linier, der under Ildangrebet gaar over til at danne Ildfronten og Reserven. Hver Linie formerer sig i fornøden Udstrækning i Dybden.

91. I en saa spredt Formation vil Kompagnichefen ikke længere kunne gøre sin direkte Indflydelse gældende overfor alle Dele af Kompagniet, og for at sikre Sammenholdet under den videre Fremrykning, bør Kompagnichefen som Regel ikke give den første Angrebsbefaling senere end paa det Tidspunkt, da Gruppeudfoldningen skal begynde. Angrebsbefalingen bør foruden Orientering om Situationen og Angivelse af Kompagniets Opgave i hvert Fald i fornøden Udstrækning omhandle følgende Forhold:

Ordre til de Delinger, der skal danne de forskellige Linier, og Angivelse af Kompagniets Fremrykningsformation,

Angivelse af Lededeling og Retningspunkt,

Angivelse af en Linie, til hvilken der foreløbig skal søges frem,

Bestemmelser for Anvendelsen af eventuelt tildelte Maskingeværer og Minekastere,

Bestemmelser om Fægtningspatrouiller (Spejdere),

Bestemmelser for Ammunitionsforsyningen,

Bestemmelser for Sundhedstjenesten (Oplysninger om Forbindingsplads),

Angivelse af Kompagnichefens Plads.

Angrebsbefalingen skal være kort, klar og bestemt. Hvor ikke særlige Forhold gør sig gældende, eller hvor det ikke er magtpaaliggende for Kompagnichefen at give en særlig Tanke eller Manøvreplan Udtryk i mere detaillerede Bestemmelser, fastsætter han kun Kompagniets Formation ved at angive Delingernes Plads indenfor denne samt muligvis i Hovedtrækkene den Grad af Udfoldning (Udvikling), i hvilken Fremrykningen skal begynde. Det paahviler derefter Delingsførerne under Hensyn til den fjendtlige Ild og Terrainet at bestemme og efterhaanden at ændre den Formation, i hvilken Delingerne rykker frem.

92. Som foreløbigt Maal for Fremrykningen bør Kompagnichefen vælge en Linie i Terrainet, hvorfra der antages at være god Oversigt over det foranliggende Terrain, og bag hvilken der saa vidt muligt findes Dækning eller Skjul. I denne Linie træffes der Dispositioner for Fremrykningen til en ny nærmere angivet Linie og saa fremdeles (jfr. Punkt 11). De ved den første Angrebsbefaling trufne Dispositioner kan saaledes stadigt blive ændrede i Overensstemmelse med Situationens Udvikling.

93. Naar Ildangrebet skal begynde, formeres Kompagniet i Ildfronten og Reserverne.

Ildfronten dannes af de Grupper, som af Delingerne i første Linie sættes ind i Ildkampen (jfr. Punkt 101). De øvrige Delinger danner Kompagnireserven.

Under Hensyn til den Ildvirkning, der maa søges opnaaet, Terrainets Beskaffenhed (jfr. Punkt 15) og den til Raadighed værende Frontbredde bestemmer Kompagnichefen, hvor mange Delinger der skal anvendes i første Linie. Kompagnireserven følger Ildfronten i en saadan Afstand, at den ikke rammes af den mod Ildfronten rettede Ild.

Kompagnichefen vælger sin Plads saaledes, at han paa bedste Maade kan lede Kompagniets Kamp og vedligeholde sin Forbindelse med Bataillonschefen.

94. Maskingeværer, som tildeles et Kompagni, staar ordentligvis direkte under Kompagnichefens Befaling. Knyttes de undtagelsesvis til en af Delingerne, træffer Kompagnichefen Bestemmelse om Kommandoforholdene; skulde denne Bestemmelse udeblive, er den ældste Befalingsmand Fører.

95. Kompagniet skal saa længe som muligt bevare sin Formering i Dybden. Delingerne i Ildfronten fortsætter Kampen til den yderste Grad af deres Ydeevne. Saalænge der endnu er Mandskab nok til at betjene de Vaaben, hvormed Kampen i den øjeblikkelige Fægtningssituation i Hovedsagen føres, er Delingens Kampkraft ikke væsentlig svækket og en Forstærkning af den Grund ikke paakrævet. Ta-

bene kan imidlertid omsider bevirke, at det bliver nødvendigt at tilføre Ildfronten Forstærkning til Erstatning for ødelagte Grupper, ligesom det kan blive nødvendigt at forstærke den for at opnaa en forøget Ildvirkning (jfr. Punkt 15). Paa denne Maade vil Kompagnireserven efterhaanden kunne blive opbrugt. Naar den sidste Gruppe er sat ind, melder Kompagnichefen derom til Bataillonen og gaar selv frem til Ildfronten for saa længe som muligt at holde Fremadbevægelsen i Gang. Det paahviler derefter Bataillonschefen at træffe Bestemmelse om, hvorvidt Kompagniet skal forstærkes eller afløses.

Tvinges Kompagniet til at standse sin Fremrykning, fortsætter det med størst mulig Kraft Ildkampen, idet det saavidt muligt retter en Del af sin Ild mod de Dele af den fjendtlige Stilling, der er i Kamp mod Nabokompagnierne. Bliver Angrebet for disse derved lettet, vil deres fortsatte Fremrykning ofte svække Modstanden foran Kompagniets egen Front, saaledes at dette bliver i Stand til at genoptage Angrebsbevægelsen.

Naar Maalet for Angrebet er naaet, eller en uovervindelig fjendtlig Modstand standser Fremrykningen, skal Kompagniet fastholde det vundne Terrain, og Dybdeformeringen maa da som Regel forøges eller retableres, saaledes at et fjendtligt Modstød kan imødegaas ved et Zoneforsvar.

Det isolerede Angreb.

96. Det isolerede Angreb udføres i Hovedsagen efter lignende Principper som det enkadrerede Angreb, dog under tilbørligt Hensyn til, at Flankerne ikke er sikrede. Dette Hensyn maa i særlig Grad præge den for Angrebsmarchen valgte Formation, saafremt der kan være Tale om at sætte Kræfterne ind i mere end en enkelt i Forvejen given Retning. Angrebsmarchen maa da udføres i et saadant Fægtningsberedskab, at de Frontforandringer, Formationsændringer og Udviklinger, som det er muligt at forudse, kan foregaa let og hurtigt, uden at man derved frembyder mere gunstige Maal end nødvendigt. Kompagniet er friere stillet med Hensyn til Formationernes Udstrækning i Front og Dybde, og det vil derved blive muligt at gruppere Kræfterne paa en saadan Maade, at det bliver lettere for Kompagnichefen og Delingsførerne at gøre deres Indflydelse gældende.

Paa Figurerne 2 og 3 er vist Eksempler paa saadanne Formationer. Pilen angiver Retningen for Angrebet.

Fig. 2. Et Kompagni i isoleret Angreb.

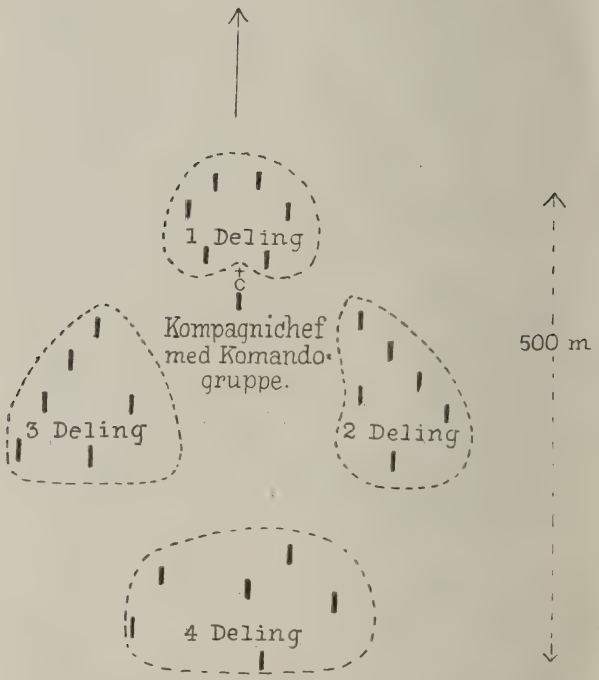

Fig. 3. Et Kompagni med en Maskingeværgruppe i isoleret Angreb, højre Flanke delvis sikret.

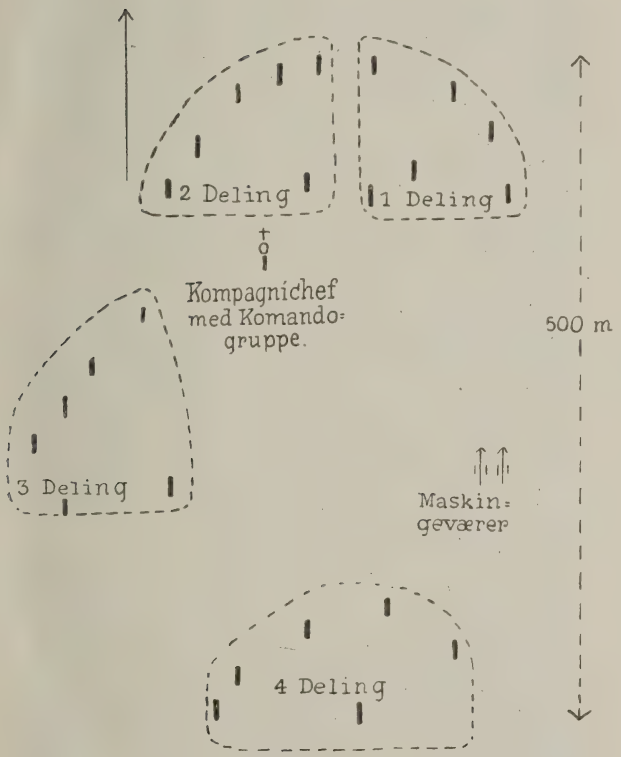

Forsvaret.

97. Naar Kompagniet har faaet sin Forsvarsopgave tildelt, foretager Kompagnichefen en Rekognoscering af det paagældende Terrain. Han bedømmer, hvor mange Grupper der vil behøves for at præstere den fornødne Ildvirkning over Terrainet, og under Hensyn hertil fastsætter han de Styrker, der skal anvendes i Ildzonen og i Reservezonen.

Under større Forhold vil Ildzonen som Regel faa en saadan Dybde, at et enkadreret Kompagni maa anvende alle sine Grupper i denne. Reservezonen dannes da af Kompagnier i 2. Linie.

Kompagnichefen vil i Forsvaret meget ofte for Sammenspillets Skyld være nødt til at disponere i Detailler, saaledes at han bestemmer hver Gruppes Plads og Skudopgave.

Kompagniets Frontbredde vil i Forsvaret kunne variere fra 300 til 600 m; dets Dybde vil som Regel ikke være større end 400 til 500 m.

98. Kompagnichefen udarbejder Ildplanen (jfr. Punkt 40).

Hvor et pludseligt eller overraskende Angreb er muligt (f. Eks. om Natten eller ved Stillinger paa Bagskraaninger), skal der paa et bestemt Tegn eller Signal kunne afgives en virksom og sammenhængende Ild foran Fronten.

Ved Fordelingen af Skudopgaverne til Grupperne maa det tages i Betragtning, at en Rekylgeværskytte, hvis Skudopgave er flankerende, men som angribes i Fronten paa kort Afstand,

vil være tilbøjelig til at rette sin Ild mod Angriberen i Fronten og forsømme sin Hovedopgave.

Det maa derfor iagttages:

a t de vigtigste Flankeringsopgaver tildeles Maskingeværer, der er godt beskyttede i Fronten enten af Terrainet eller af andre Grupper samt ved Forstærkningsarbejder dækkede mod frontal Ild,

a t Rekylgeværernes Skudopgaver hyppigt bliver frontale, og

a t Rekylgeværer, der faar flankerende Skudopgaver tildelt, er dækkede mod frontal Beskydning og desuden er godt beskyttede i Fronten ved andre Skytters Ild.

Kompagnichefen skal jævnlig kontrollere, at enhver er fuldtud klar over den ham ved Ildplanen tilfaldende Opgave.

Fjortende Kapitel.

Delingen.

99. Paa Grundlag af Kompagnichefens Befaling udgiver Delingsførerne de fornødne Ordrer til deres Gruppeførere. Delingsføreren bestemmer Gruppernes Plads indenfor den for Delingen valgte Formation. Hvis Delingen skal foretage en Fremrykning, og han maatte finde det hensigtsmæssigt, befaler han tillige den

Formation, i hvilken Grupperne skal begynde Fremrykningen; men under denne er det Gruppeførernes Pligt at tage Initiativet til saadanne Formationsændringer og Udviklinger, at Terrainet udnyttes paa bedste Maade, og at der lides de mindst mulige Tab.

100. I Angrebet foregaar Fremrykningen mod det af Kompagnichefen angivne foreløbige Maal i Overensstemmelse med Kompagnichefens Angrebsbefaling (jfr. Punkt 91); men Delingsførerne er ansvarlige for, at den Handlefrihed, der er givet dem inden for de af Kompagnichefen fastsatte Rammer, udnyttes med vaagent Initiativ, saaledes at Terrainbenyttelsen bliver saa fuldstændig som mulig, og saaledes at man ved at vælge de hensigtsmæssigste Formationer lider de mindst mulige Tab.

101. For at den nødvendige Ildoverlegenhed kan blive opnaaet, vil det være nødvendigt, at der hurtigt sættes et stort Antal Rekylgeværer ind. De forreste Delinger bør derfor som Regel straks sætte saa mange Grupper ind i Kampen, som det under Hensyn til Terrainets Beskaffenhed er muligt at bringe i Stilling under gunstige Forhold. Delingsføreren giver de fornødne Ordrer til de Grupper, der skal sættes ind i Kampen, og tilbageholder de øvrige Grupper som Delingsreserve. Delingsførerens Plads er der, hvorfra han bedst kan lede Delingen og paavirke den ved sit Eksempel. I Terrain, der er overset af Fjenden, slutter han sig til en af Grupperne, for at hans Plads ikke skal blive erkendt af Fjenden.

102. Delingsførerne skal vaage over, at den nødvendige Dybdeformering opretholdes. Hvor en Delingsreserve er udskilt, maa den ikke uden udtrykkelig Ordre gaa frem mellem de forreste Grupper; hvor Grupperne er formeret i 2 Bølger, skal den bageste Bølge som Regel holde sig tilbage i fornøden Afstand, saafremt den ikke kan slutte op i Dækning. Den Tilbøjelighed, der findes til at gøre Ildfronten til en tæt, sammenhængende Linie af Skytter, skal Føreren af al Magt modarbejde.

103. Delingsføreren bestemmer ordentligvis Tidspunktet for Ildens Aabning og regulerer Samarbejdet mellem Grupperne.

Skal Delingen angribe en fjendtlig Rede, lader Delingsføreren sine Grupper angribe den fra flere Sider paa en Gang. Da den som Regel kun kan værge sig med sine automatiske Vaaben til faa Sider ad Gangen, skal de Grupper, der ikke bliver beskudt, trænge frem, medens de øvrige ved deres Ild søger at nedkæmpe Fjenden.

104. Det vil undertiden være hensigtsmæssigt at samle Delingens Geværgrenaderer i et særligt Kommando. Ved at anvende dem til en samlet, planlagt Skydning vil man kunne frembringe en koncentreret Ild, ved hvilken de Opgaver, der efter Fægtningssituationen maa stilles disse Vaaben, ofte vil blive løst med større Virkning, end naar Geværgrenaderne optræder hver for sig i deres Grupper.

Femtende Kapitel.

Gruppen.

105. Om Gruppens Formation i Angreb og Forsvar gælder i Almindelighed følgende Hovedregler:

Gruppen skal i det store og hele holde sammen om Gruppeføreren og Rekylgeværet,

i Fjendens Ild maa ingen Sammenklumpning finde Sted,

ingen af Gruppens Dele maa maskere de øvrige Dele, saaledes at disse hindres i den frie Brug af deres Vaaben (f. Eks. maa Stormmandskabet under Nærangrebet ikke maskere Rekylgeværets Ild).

For en Gruppe i spredt Orden gives der iøvrigt ingen Normalformation. Gruppens Formation afhænger af Fægtningssituationen og Terrainet. Den bestemmes af Gruppeføreren eller udvikles ved de enkelte Folks Initiativ. Princippet er dette, at kun de Dele af Gruppen, hvis Vaaben i Øjeblikket skal virke mod Fjenden, bør være i Stilling, udsat for Fjendens Ild, medens Gruppens øvrige Dele søger Dækning eller fordeler sig saaledes i Terrainet, at de saa lidt som muligt lider Tab ved den Ild, der er rettet mod Gruppens kæmpende Dele.

Gruppens Forhold under Ildangrebet er omtalt i Punkterne 16 og 17.

106. Gruppens Forhold under Nærangrebet er omtalt i Punkt 30.

Det vil heraf fremgaa, at Princippet i Gruppens Kamp paa de korte Afstande er et nøje Sammenspil mellem de forskellige Vaaben, hvoraf den er sammensat, idet hvert af disse under Kampen skal fremkringe gunstige Betingelser før de andres Indgriben. Kun hvor de saaledes i fuld Forening arbejder mod det samme Maal, vil dette kunne naas.

De Opgaver, der tilfalder hvert af de Vaaben, med hvilke Gruppen er udrustet, er følgende:

Rekylgeværet skal i Angrebet holde Fjenden nede bag sine Dækninger og derved muliggøre Grenaderernes og de øvrige Geværskytters Fremrykning. I Forsvaret skal dets Ild bryde Angrebets Kraft.

Gevær 1889 benyttes til Forsvar af Rekylgeværskytten paa den Maade, at Geværskytterne retter deres Ild mod Maal, hvorfra Rekylgeværskytten bliver beskudt, saaledes at denne ikke behøver at anvende sin Ild til Selvforsvar, men bevarer Handlefrihed til at rette den mod de Maal, som maa beskydes, for at Rekylgeværets Opgave kan blive løst.

Geværgranaten benyttes til Beskydning af dækkede Maal under store Nedslagsvinkler. Naar Rekylgeværet har tvunget Fjenden i Dækning, kan han ødelægges eller fordrives ved Skydning med Geværgranater. Rommer han under denne Beskydning sine Dækninger, skydes han ned med Rekylgeværet.

Haandgranaten (-bomben) benyttes i

Nærkamp, som oftest som Indledning til et Bajonetangreb.

Bajonetten bruges til Kampens Gennemførelse.

107. Formindskes Gruppen som Følge af Tab, sørger Gruppeføreren for, at der saa længe som muligt er Betjening ved alle de Vaaben, hvormed Gruppen er udrustet. Rekylgeværet skal under alle Omstændigheder betjenes til det sidste. Er Rekylgeværet blevet ubrugeligt, maa Gruppen ikke opgive Løsningen af sin Opgave; den skal gøre sit yderste for at fuldføre denne, idet Rekylgeværets Ild erstattes med Ild fra Geværskytter.

Gruppeføreren skal under alle Forhold paase, at Folkene gør deres Pligt, særlig skal han under Angrebet nøje vaage over, at ingen bliver tilbage.

THE LIBRARY OF THE
JUL 2 1924
UNIVERSITY OF ILLINOIS

Til Indheftning i
Midlertidig Vejledning i Fodfolkets Kampforhold.

THE [illegible] OF THE
JAN 7 - 1927

TILLÆG

Midlertidige Bestemmelser for Fodfolkets Ammunitionserstatning under Kamp.

1. Enhver Befalingsmand er ansvarlig for, at den ham underlagte Styrke saa vidt muligt er forsynet med tilstrækkelig Ammunition, og at hans nærmeste Foresatte til Stadighed er underrettet om Ammunitionssituationen.

2. De Afdelingerne tildelte Ammunitionsbeholdninger*) — som bæres af Mandskabet og føres ved Ammunitionsdelingen og paa Patronvognene — bør til enhver Tid saa vidt muligt opretholdes ved fornøden Supplering, naar Udlevering har fundet Sted.

3. Naar Fægtning forestaar, forøges Mandskabets Patronbeholdning til den reglementerede Kampforsyning (Norm for Feltudrustning for Enkeltmand) ved Udlevering fra Pa-

*) Indenfor Kompagniet beløber Forsyningen sig pr. Rekylgevær til:
740 Patroner baaret af Kampgruppens Mandskab,
980 — i Ammunitionsdelingen, (i Magasiner),
360 — paa Kompagniets Patronvogn I (i Magasiner)
640 — - — — · II (i Kasser).

tronvogn I. Efter Regimentschefens eller den højere Førers Bestemmelse og i et Omfang, der afpasses efter Fægtningens sandsynlige Karakter og Hensynet til Mandskabets Bevægelighed, udleveres desuden Gevær- og Haandgranater (-bomber), Lysmidler og Ekstraammunition (for Gevær og Rekylgevær) til Mandskabet.

Ammunitionsdelingens Beholdninger lades principielt urørt saalænge, indtil Fægtningen begynder; eventuelt forøges de samtidig med Udleveringen af Ekstraammunition til Kompagniets Kampdelinger.

Patronvogn I efterfyldes fra Patronvogn II eller — for saa vidt Dele af Ammunitionskolonnen maatte være i Nærheden — direkte fra denne. Patronvogn II efterfyldes fra Ammunitionskolonnen. Ammunitionserstatningen bør saa vidt muligt være gennemført saa betids, at Patronvognene kan være til Stede ved Afdelingerne (Regimentet), inden Fægtning begynder eller antager en alvorlig Karakter.

4. Naar ikke andet befales, følger under Marcher Ammunitionsdelinger og Patronvogne I Kompagnierne og Patronvogne II bataillonsvis efter Bataillonerne.

Naar Kamp forestaar, vil det dog ofte være hensigtsmæssigt allerede under Marchen at samle Patronvogne II i en Gruppe for Regimentet, medens Patronvogne I — efter endt Udlevering til Mandskabet — normalt føres samlet bataillonsvis. Ammunitionsdelingerne

anvendes umiddelbart ved deres Kompagnier eller, hvor Forholdene gør det særlig ønskeligt, helt eller delvis samlet ved Bataillonen.

Skal Fordelingen af Ammunitionsdelinger og Patronvogne ved Udvikling til Fægtning være en anden end under Marchen, giver Regiments- og Bataillonschefen de fornødne Befalinger herom samtidig med Befaling til den første Udvikling.

De Patronvogne, der forbliver samlet under Bataillonen, skydes i Kampens Løb saa langt frem mod forreste Linie, som Terrainet (Vejnettet) og Fjendens Ild tillader.

Kompagnierne i 1' Linie søger normalt Ammunitionserstatning ved Bataillonens Patronvogne. Kan disse ikke trækkes tilstrækkelig langt frem, anvender Bataillonschefen enkelte Ammunitionsdelinger (fra Kompagnierne i 2' Linie) til Fremføring af Ammunition fra Vognene til nærmere betegnede Punkter (langs visse Linier), hvor Kompagnierne i 1' Linie da søger den nødvendige Erstatning.

Er en Del af Patronvognene samlet regimentsvis, skyder Regimentschefen i Tide større eller mindre Grupper af dem frem bag Bataillonerne i forreste Linie. Disse underrettes samtidig om, hvor de kan forsyne sig.

Ammunitionsdelingerne tager hver for sig dækket Opstilling saa nær som muligt bag Kompagniernes kæmpende Dele.

5. Gruppeføreren skal under Kampen paase, at faldnes og saaredes Patroner fordeles,

og at der stedse er Ammunition rede ved Rekylgeværet. Han skal jævnlig melde til Delingsføreren, hvor megen Ammunition der haves i Behold i Gruppen.

6. Delingsføreren maa til enhver Tid have et Skøn over, hvor mange Patroner der omtrent haves i Behold i Delingen, og han skal af og til, bl. a. altid naar Halvdelen af Ammunitionen er forbrugt, melde til Kompagnichefen derom. Han skal, hvor Omstændighederne tillader det, sørge for en til Fægtningssituationen passende Omfordeling af den til Raadighed værende Ammunition.

7. Kompagnichefen skal under Fægtningen søge at bevare Overblikket over Ammunitionsbeholdningen. Det paahviler ham i Tide at sørge for, at frisk Forsyning af Ammunition bliver ført frem fra Ammunitionsdelingen og Patronvognene og fordelt paa hensigtsmæssig Maade. Hvis der er Fare for, at Kompagniet kan komme til at mangle Patroner, skal han i Tide foranledige afsendt Melding herom til Bataillonschefen.

8. Bataillonschefen skal underrette Kompagnierne om, hvor Patronvognene har Ordre til at holde, eller hvilke Veje de følger. Han sørger i rette Tid for, at den fra Patronvognene udleverede Ammunition erstattes fra Regimentets Patronvogne (eller Ammunitionskolonnen).

9. Den højere Fører vil i Reglen paa et tidligt Tidspunkt have sørget for Fremdragning

af Ammunitionskolonnen eller Dele af denne. Han vil da anvise, hvor Patronvognene kan forsyne sig.

10. For Føringen af Ammunitionsdelingen og dens Anvendelse ved Ammunitionserstatningen under Kamp ved et Kompagni fastsættes følgende:

Ammunitionsdelingen føres efter lignende Principper som Kampdelingerne, idet den rykker frem under Benyttelse af Terrainet i en eller flere Enkeltkolonner, spredt Orden o. s. v.

Under Fægtning gælder det om rettidig at forebygge, at der indtræder Ammunitionsmangel ved Kampgrupperne. Erstatning for Forbruget tilføres fra Ammunitionsdelingen, saasnart Lejlighed gives. Situationer, hvor Ammunitionserstatningen kan udføres i Skjul eller Dækning, bør fortrinsvis udnyttes; men opstaar der Fare for, at de kæmpende Grupper kommer til at savne den til Kampens Gennemførelse nødvendige Ammunition, maa denne føres frem, om nødvendigt over aabent beskudt Terrain, selv om det kan medføre betydelige Tab.

Ved Ammunitionstilførslen fra Ammunitionsdelingen skal det saa vidt muligt undgaas, at Hestene aflastes saaledes, at flere af dem kommer til at følge Fremrykningen med delvis Belastning. Har dette ikke kunnet undgaas, skal den paa Hestene medførte Ammunition ved første Lejlighed samles paa enkelte Heste. De frigjorte Heste sendes — om muligt parvis —

snarest med 1 à 2 Bærere foruden Hestetrækkerne tilbage for at modtage ny Ammunitionserstatning (Patronvognene bør under Øvelserne som Regel supponeres eller markeres). De øvrige Heste følger Delingen.

Ammunitionsdelingen følger Kompagniet i saa kort Afstand, som Fægtningssituationen og Terrainet tillader det. Ammunitionen udleveres enten direkte fra Hestene til Kampgrupperne eller bæres frem til disse af de til Ammunitionsdelingen hørende Patronbærere*). Denne Frembæring maa over beskudt Terrain foregaa springvis med passende Mellemrum og Afstand mellem Patronbærerne.

For at lette Patronbærerne Opsamlingen af de tømte Magasiner og undgaa, at Magasinerne spredes for meget, skal Kampgruppens Mandskab medføre de tømte Magasiner i den Udstrækning, det er muligt, indtil et passende Antal er samlet. Magasinerne henlægges da paa iøjnefaldende Steder i Terrainet saaledes, at de uden at blive sete forfra er lette at finde for Patronbærerne, naar de kommer frem med Patroner. Patronbærerne skal derfor allerede under Fremrykningen være opmærksomme paa, hvor tømte Magasiner og Patronposer ligger spredte i Terrainet og søge Oplysning herom hos de Tropper, som de passerer.

Kan der ikke skaffes fuld Erstatning for den bortskudte Ammunition, lader Kompagniche-

---

*) Hver Bærer transporterer normalt 4 Poser à 5 Magasiner.

fen den fremførte Ammunitionsforstatning tilgaa de Dele af Kompagniet, der efter Fægtningssituationen kan ventes at ville faa Brug for den meste Ammunition eller, som paa Grund af det forudgaaende Forbrug trænger haardest til ny Forsyning.

Det paahviler under Kampen ganske særligt Ammunitionsdelingens Fører ogsaa uden Ordre at benytte enhver Lejlighed til at lade bringe Ammunition frem til Kompagniet; han skal i saa Henseende vise et vaagent Initiativ og være klar over det Ansvar, der paahviler ham med Hensyn til at hindre, at der indtræder Ammunitionsmangel ved Kompagniets kæmpende Dele.

Om fornødent gaar han med nogle Folk noget foran Delingen for at følge Begivenhederne og søge Klarhed over de gunstigste Veje for Ammunitionsdelingens Fremrykning.

Han har herunder Opmærksomheden henvendt paa de Steder, hvor de forreste Led er, og overvejer Betingelserne for at fremføre Ammunition til disse.

Særlig Ammunition til Gevær (Karabin) 1889 medføres normalt ikke i Ammunitionsdelingen. Faar de geværbevæbnede Brug for mere Ammunition, maa de fornødne Patroner som en Nødhjælp udtages af Rekylgeværmagasinerne.

11. Skal en forberedt Stilling forsvares, bør Ammunitionsforraad i Kasser eller andre Beholdere anbringes i selve Ildzonen.

12. Er en Afdelings Patronvogne ikke ved

Haanden, og er der Fare for, at Afdelingens Kompagnier kan forskyde sig, kan vedkommende Bataillonschef eller Kompagnichef ved en Befalingsmand, ledsaget af det fornødne Mandskab, forlange Ammunition udleveret fra andre Afdelingers Vogne.

13. Føreren for Patronvognene er ansvarlig for, at disse er i tjenstdygtig Stand. Det er hans Pligt at sørge for, at Vognene er ved Haanden, naar de behøves. Han skal derfor holde sig i stadig Forbindelse med Bataillons- (Regiments-) chefen for rettidig at kunne indhente hans Ordre eller handle efter Situationen.

Ved Udvikling til Fægtning skal Føreren for de Patronvogne, der følger Bataillonen, søge frem mod Bataillonens Ildfront saa langt, som Vejnettet og Fjendens Ild tillader, han skal stadig holde Bataillonschefen underrettet om, hvor Vognene findes, og meddeler endvidere dette til Kompagnier i Nærheden.

Ved Udlevering fra Vognene sørger han for, at disse fortrinsvis tømmes enkeltvis. Tømte Vogne sender han med fornøden Rekvisition tilbage til Patronvogne II (eventuelt fremskudte Dele af Ammunitionskolonner), hvis Holdeplads han maa gøre alt for stadig at være kendt med.

Han modtager de fra Ammunitionsdelingerne tilbagebragte Magasiner og lader dem ufortøvet fylde, eventuelt efter fornøden Rensning. Ubrugelige Magasiner, hvis Mangler han ikke

kan afhjælpe, sender han med tilbagegaaende Patronvogne til Ammunitionskolonnen, hvor de ombyttes *).

Raader han ikke over Ammunition i Magasiner udleverer han anden Ammunition (i Patronposer) til Ammunitionsdelingerne.

Han skal paa Forlangende af en dertil af en Kompagnichef eller højere Chef (jfr. Punkt 12) bemyndiget Befalingsmand udlevere Ammunition til andre Afdelinger, ligesom Ammunition ogsaa udleveres paa direkte Anmodning fra Maskingeværenheder.

Føreren for de Patronvogne, der er samlet ved Regimentet, handler ud fra tilsvarende Synspunkter.

*) Fra Ammunitionskolonnen udleveres Ammunitionen normalt i Kasser. Kun efter særlig Ordre, paa Rekvisition paategnet af en Regimentschef eller højere Chef eller mod Aflevering af et tilsvarende Antal tomme Magasiner, udleveres Ammunition opladet i Magasiner.

THE
JAN 7 - 1927
ILLINOIS

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 059476256